Śrimad Bhagawatam

Księga 12

Bhakti-Wedanta

Tytuł oryginału – Śrimad Bhagavatam Canto 12

Tłumaczenie – Piotr Wierzbicki (Pandawa Das)
Projekt okładki – Ewa Michalska (Asikunda Dasi)
Korekta – Dariusz Rusin (Diwja simha Das)
DTP – Czesław Płoski (Ćamasa Muni Das)
Redakcja – Dariusz Rusin (Diwja simha Das)

ISBN 83-60275-25-4
Wydanie I
Warszawa 2009/524 Gaurabda

Dystrybucja:
Wydawnictwo Bhakti-Wedanta
ul. Zakręt 11, 05-500 Piaseczno
kom. (0-601) 592 111
wydawnictwo@bhakti-wedanta.pl
www.bhakti-wedanta.pl

Czytelników zainteresowanych tematem książki zapraszamy do korespondencji lub odwiedzenia miejsc kultury wisznuickiej:

- Świątynia Międzynarodowego Towarzystwa Świadomości Kryszny
  ul. Zakręt 11 Mysiadło k. Warszawy
  05-500 Piaseczno, tel. (0-22) 750 77 97;
- Świątynia Międzynarodowego Towarzystwa Świadomości Kryszny
  ul. Brodzka 157, 54-067 Wrocław
  tel. (0-71) 354 38 02
- Świątynia Międzynarodowego Towarzystwa Świadomości Kryszny
  Czarnów 21, 58-424 Pisarzowice k/Kamiennej Góry
  tel. (0-75) 742 88 92

SPIS TREŚCI

Śrimad Bhagawatam

Księga 12

Zdegradowane dynastie Kali jugi

Śukadewa Goswami rozpoczyna dwunastą Pieśń Śrimad Bhagawatam opisem władców, którzy będą rządzili Ziemią w Kali-judze. Następnie podaje wiele wad wieku Kali, oraz krytykuje władców i klasę rządzącą bezustannie podbijających Ziemię. Następnie Śukadewa Goswami wyjaśnia cztery materialne unicestwienia kosmiczne i daje ostateczną radę królowi Parikszitowi.

Po czym król zostaje śmiertelnie ukąszony przez latającego węża Takszakę i opuszcza ten materialny świat. Śrila Suta Goswami konkluduje swoją narrację Śrimad Bhagawatam, wypowiedzianą mędrcom w lesie Naimiszaranja, przez wyliczenie różnych odnóg Wed i Puran, opis pobożnej historii mędrca Markandei, gloryfikowanie Najwyższego Pana w Jego kosmicznej postaci oraz Jego ekspansji jako boga Słońca, podsumowanie tematów poruszonych w literaturze Bhagawatam i na koniec modląc się przekazuje błogosławieństwa zebranym mędrcom.

Pierwszy rozdział po krótce opisuje przyszłych władców dynastii Magadha i ich degradacje pod wpływem wieku Kali. W dynastii boga Słońca, rodzinie Puru, było dwudziestu władców rozpoczynając od Upariczara, a kończąc na Purańdżaji, po którym dynastia upadła. Po nim będzie rządzić pięciu innych króli znanych jako Pradjotanowie, po nich nastąpią Śiśunagowie, Maurjowie, Śungasowie, Kanwowie, następnie trzydziestu królów Andhra, siedmiu Abhirów, dziesięciu Gardabhich, szesnastu Kańków, ośmiu Jawanów, czternastu Turuszkasów, dziesięciu Gurundów, jedenastu Maulawów, pięciu Kilakila oraz trzynastu Bahlików. Po nich różne regiony będą zarządzane w tym samym czasie, przez siedmiu wład-

ców Andhra, siedmiu Kauśalów, władców Widura i Niszadha. Następnie władza w okręgu Magadha i okolicznych królestwach przejdzie w ręce króli nie lepszych niż śudrowie i mleczowie (zjadacze mięsa) i wszyscy oni porzucą zasady religii.

1.1-2

Śukadewa Goswami powiedział:
– Ostatnim królem wspomnianym w poprzednim wyliczaniu przyszłych władców dynastii Magadha był Purańdżaja, który urodzi się jako potomek Brihadrathy. Minister Purańdżaji Śunaka zamorduje króla i osadzi na tronie swojego syna Pradjotę. Synem Pradjoty będzie Palaka, a kolejnymi potomkami będą Wiśakhajupa i Radżaka.

1.3

Synem Radżaki będzie Nandiwardhana i w ten sposób pięciu władców dynasti Pradjotany będzie cieszyć się Ziemią przez 138 lat.

1.4

Nandiwardhana będzie miał syna zwanego Śiśunaga. Synem Śiśunagi będzie Kakawarna, którego synem będzie Kszemadharma, a jego synem będzie Kszetragja.

1.5

Kszetragja będzie miał syna Widhisarą, którego synem będzie Adżataśatru. Adżataśatru będzie miał syna zwanego Darbhaką, a jego synem będzie Adżaja.

1.6-8

Adżaja będzie ojcem drugiego Nandiwardhany, którego synem będzie Mahanandi. O najlpszy z Kurów, tych dziesięciu władców Śiśunaga będzie rządzić Ziemią w Kali-judze przez 360 lat. Drogi Parikszicie, król Mahanandi zostanie ojcem potężnego syna zrodzonego w łonie kobiety z kasty śudrów. Będzie znany jako Nanda i będzie mistrzem milionów żołnierzy i posiadaczem nieograniczonego bogactwa. Nanda będzie szerzył spustoszenie wśród kszatrjów i po nim praktycznie każdy król będzie niereligijnym śudrą.

1.9

Król Nanda, władca Mahapadmy, będzie rządzić Ziemią niczym drugi Paraśurama i nikt nie będzie w stanie stawić mu czoła.

1.10

Nanda będzie miał ośmiu synów, z których Sumalja będzie rządzić przez sto lat.

1.11

Pewien bramin (Czanakja) oszuka Nandę i jego ośmiu synów i doprowadzi do zniszczenia ich dynastii. W tym czasie, wraz z postępem Kali-jugi, rządy przejmie dynastia Maurjów.

1.12

Bramin ten (Czanakja) ustanowi na tronie Czandraguptę, którego synem będzie Warisara, a jego synem Aśokawardhana.

1.13

Następcą Aśokawardhany będzie Sujasa, którego synem będzie Sangata. Jego synem będzie Śaliśuka, synem Śaliśuki będzie Somaśarma, synem Somaśarmy będzie Śatadhanwa, a jego synem będzie Brihadratha.

1.14

O potomku Kurów, dziesięciu władców Maurya będzie rządzić Ziemią przez 137 lat Kali-jugi.

1.15-17

Drogi królu Parikszicie, następnym królem będzie Agnimitra, potem Sudżjesztha, a po nim Wasumitra, Bhadraka i Pulinda. Kolejnym włądcą będzie syn Pulindy zwany Ghoszą, a po nim nastąpi Wadżramitra, Bhagawata i Dewabhuti. W ten sposób dziesięciu Śuśangów będzie sprawować rządy przez ponad sto lat. Po czym Ziemią będą rządzić władcy dynastii Kanwa ukazując kilka dobrych cech.

1.18

Następnie Wasudewa, inteligentny minister pochodzący z rodziny Kanwa, zabije ostatniego króla Śuśanga, pożądliwego i niemoralnego Dewabhuti, i sam zasiądzie na tronie.

1.19

Synem Wasudewy będzie Bhumitra a jego synem Narajana. Królowie dynasti Kanwa będą rządzić Ziemią przez ponad 345 lat Kali-jugi.

1.20

Ostatni król, Suśarma zostanie zamordowany przez własnego sługę imieniem Bali pochodzącego z nisko narodzonej klasy śudrów z rasy Andhra. Najbardziej upadły król Bali będzie zarządzał przez pewien okres czasu.

1.21-26

Brat Bali o imieniu Kryszna zostanie następnym władcą a po nim nastąpią Śantakarna, Paurnamasa, Lambodara, Czabilaka, Meghaswati i Atamana. Synem Atamana będzie Anisztakarma, którego synem będzie Haleja, a jego synem będzie Talaka. Synem Talaki będzie Puriszabhuri, a po nim królem zostanie Sunandana. Po Sunandanie będzie Czakora i ośmiu Bahusów, pomiędzy którymi Śiwaswati będzie znany jako wielki pogromca wrogów. Synem Śiwaswati będzie Gomati, a jego synem Puriman. Synem Purimana będzie Medaśira a jego synem Śiwaskanda, którego synem będzie Jagjaśri. Jagjaśri będzie miał syna zwanego Widżaja, który spłodzi dwóch synów: Czandrawigja i Lomadhi. O kólu Parikszicie, tych trzydziestu królów będzie zarządzać Ziemią przez 456 lat.

1.27

Następnie zapanuje siedmiu królów rasy Abhira z miasta Awabhriti, potem dziesięciu Gardabhów. Po nich nastąpi szesnastu królów Kanka znanych z wielkiej chciwości.

1.28

Następnie przejmie władzę ośmiu Jawanów a po nich nastąpi czternastu Turuszkasów, dziesięciu Gurundów i jedenastu władców dynastii Maula.

1.29-31

Władcy Abhira, Gardabha i Kanka będą cieszyć się Ziemią przez 1099 lat a dynastia Maula będzie rządzić przez 300 lat. Nastęnie w mieście Kilakila pojawi się dynastia królów spośród których znani będą Bhutananda, Wańgri, Śiśunandi, Jaśonandi i Prawiraka. Będą oni sprawować rządy przez 106 lat.

1.32-33

Kilakilów, zastąpi ich trzynastu synów zwanych Bahlikami, po nich nastąpi król Puszpamitra, po nim jego syn Durmitra, siedmiu Andhrów, siedmiu Kauśalów, a także królowie prowincji Widura i Niszadha, którzy będą rządzić oddzielnie w różnych częściach świata.

1.34

Potem pojawi się król Magadhów o imieniu Wiśwaspurdżi, który będzie niczym drugi Purańdżaja. Przemieni on wszystkie cywilizowane klasy w upadłych ludzi kategorii Pulinda, Jadu i Mandraka.

1.35

Głupi król Wiśwaspurdżi będzie utrzymywał wszystkich podwładnych w bezbożności i użyje swojej władzy do zniszczenia klasy kszatrjów. Ze stolicy Padmawati

będzie zarządzał częścią Ziemi, która rozciągać się będzie od źródeł Gangesu aż do Prajag.

1.36

W tych czasach bramini prowincji Śaurasztra, Awanti, Abhira, Arbuda i Malawa zapomną o wszystkich zasadach regulujących właściwych braminom, a klasa królewska stanie się nie lepsza od śudrów.

1.37

Ziemia wzdłuż rzeki Sindhu, regiony Czandrabhaga, Kaunti i Kaszmir będą rządzone przez śudrów, upadłych braminów i mięsożerców. Porzuciwszy całkowicie ścieżkę wedyjskiej cywilizacji utracą duchową moc.

1.38

O królu Parikszicie, w Kali judze będzie wielu niecywilizowanych władców nie rozdających jałmużny, pozbawionych prawdomówności, religii i mających złośliwe usposobienie.

1.39-40

Wszyscy ci barbarzyńcy w przebraniu króli będą niszczyć własnych obywateli, mordować niewinne kobiety i dzieci, krowy i braminów, gwałcić żony innych i kraść ich własność. Będą żyli krótko, będą nieobliczalni w swoich nastrojach, posiadający trochę siły i charakteru. Nie będąc oczyszczonymi rytuałami Wed i nie mając praktyki w przestrzeganiu regulujących zasad będą całkowicie okryci przez cechy pasji i ignorancji.

1.41

Obywatele zarządzani przez takich niskiej klasy władców będą imitować ich cechy, zachowanie i mowę. Nękani przez swoich liderów i przez innych ludzi będą cierpieć na wiele sposobów.

Symptomy Kali jugi

Rozdział ten wskazuje, że gdy złe cechy wieku Kali urosną do niemożliwych rozmiarów wtedy Bóg, Najwyższa Osoba zstąpi jako inkarnacja Kalki aby zniszczyć bezbożnych i rozpocząć nową Satja-jugę.
Wraz z postępem wieku Kali zanikną wszystkie dobre cechy ludzi, a nieczyste cechy wzmogą się. Ateistyczne, tzw. religie staną się popularne wypierając zasady praw wedyjskich. Królowie staną się niczym przydrożni bandyci, ludzie w ogólności przywiążą się do nieczystych zajęć, a większość populacji zostanie zdegradowana do pozycji śudrów. Krowy zmniejszą się do rozmiarów kozła, duchowe schronienia staną się niczym domy osób o materialnych upodobaniach, a rodzinne powiązania będą opierać się na natychmiastowych związkach małżeńskich.
Kiedy wiek Kali dobiegnie końca wtedy Bóg, Najwyższa Osoba pojawi się Osobiście. Urodzi się w wiosce Śambhala w domu wzniosłego bramina Wisznujaśa i przyjmie imię Kalki. Dosiądzie konia Dewadatta i biorąc miecz w Swoją rękę będzie przemierzał Ziemię zabijając niezliczone ilości bandytów w przebraniu króli. Następnie pojawią się znaki następnej epoki, Satja-jugi. Satja-juga rozpocznie się kiedy Księżyc, Słońce i planeta Brihaspati wejdą jednocześnie w jedną konstelację i połączą się w księżycowym domu Puszja. Cztery epoki: Satja, Treta, Dwapara i Kali zmieniają się jedna po drugiej w cyklu kosmicznym.
Rozdział ten kończy się krótkim opisem przyszłej dynastii Słońca i Księżyca w Satja-judze kontynuowanych od czasów Waiwaswata Manu. W obecnej chwili dwóch świętych kszatrjów czeka aby pod koniec Kali-jugi odnowić dwie pobożne dynastie: dynastię Wiwaswana boga-Słońca i dynastię Czandry, boga-Księżyca. Jednym z nich jest król Dewapi, brat króla Śantanu a drugim jest Maru, potomek Ikszwaku i oboje przebywają incognito w wiosce Kalapa w Himalajach.

2.1

Śukadewa Goswami powiedział:
– O królu, religia, prawdomówność, czystość, tolerancja, łaska, długość życia, fizyczna siła i pamięć dzień po dniu ulegną zmniejszeniu pod wpływem potężnego wieku Kali.

2.2

W Kali-judze, samo tylko bogactwo będzie uważane za oznakę dobrych urodzin, odpowiedniego zachowania się i dobrych cech. Prawo i sprawiedliwość będą stosowane w oparciu o czyjąś pozycję.

2.3

Mężczyźni i kobiety będą żyć razem tylko w oparciu o zewnętrzną atrakcję cielesną, a sukces w interesach będzie polegał na oszustwie. Męskość czy kobiecość będzie oceniana stosownie do sprawności w seksie, a mężczyzna będzie przyjmowany jako bramin tylko dzięki noszeniu świętej nici.

2.4

Czyjaś duchowa pozycja będzie określana stosownie do zewnętrznych symboli i w oparciu o tę samą zasadę ludzie będą zmieniać duchowe porządki życia. Czyjaś własność będzie uważana za podejrzaną jeśli osoba ta nie będzie zarabiała wystarczająco na swoje utrzymanie, a sprytny mówca będzie uważany za uczoną osobę.

2.5

Osoba bez pieniędzy będzie uważana za pozbawioną świętości, a hipokryzja będzie przyjmowana za moralność. Małżeństwo będzie zawierane jedynie w oparciu o umowę słowną, za wystarczające oczyszczenie ciała, bez dekorowania go symbolami religijnymi, będzie jedynie wzięcie kąpieli.

2.6

Święte miejsca będą uważane jedynie za zbiorniki wody do wzięcia oczyszczającej kąpieli, a czyjaś piękność będzie oceniana w oparciu o sposób uczesania. Zapełnianie brzucha stanie się celem życia, a zuchwalstwo przyjmowane będzie za tak zwaną prawdę. Ten kto będzie w stanie utrzymać rodzinę uważany będzie za eksperta życiowego, a zasady religijne będą przestrzegane tylko dla reputacji.

2.7

Gdy Ziemia przepełni się taką skorumpowaną populacją to najsilniejsi z klas społecznych przejmą władzę polityczną.

2.8
Tracąc swoje żony i własności dla skąpych i bezlitosnych władców zachowujących się nie lepiej niż złodzieje, ludzie pouciekają w góry i do lasów.

2.9
Nękani klęskami głodowymi i nadmiernymi podatkami ludzie uciekną się do jedzenia liści, korzeni, mięsa, dzikiego miodu, owoców, kwiatów i nasion. Gnębieni suszą będą całkowicie zrujnowani.

2.10
Ludzie będą cierpieć nadmierny chłód, silne wiatry, wielkie upały, deszcze i śnieżyce. Co więcej, będą dalej prześladowani zamieszkami, głodem, pragnieniem, chorobami i wielkim niepokojem.

2.11
Maksymalna długość życia człowieka w Kali-judze wynosić będzie 50 lat.

2.12-16
Pod koniec wieku Kali ciała wszystkich stworzeń poważnie zmaleją, a religijne zasady warnaśrama dharmy ulegną zatraceniu. Ścieżka Wed ulegnie całkowitemu zapomnieniu w społeczeństwie ludzkim, a tak zwana religia będzie głównie ateistyczna. Władcy w większości będą złodziejami, zajęcia ludzi opierać się będą na kradzieży, kłamstwie i niepotrzebnej przemocy, wszystkie klasy zredukowane będą do najniższego poziomu śudrów (robotników), krowy będą rozmiarów kozła, duchowe zgromadzenia nie będą różniły się od zwyczajnych domów, a rodzinne połączenia będą ograniczały się do natychmiastowych związków małżeńskich.

2.17
Pan Wisznu, Dusza Najwyższa i mistrz duchowy wszystkich ruchomych i nieruchomych żywych istot, który jest Bogiem, Najwyższą Osobą, rodzi się aby chronić zasady religijne i uwolnić świętych wielbicieli od reakcji materialnego działania.

2.18
Pan Kalki pojawi się w domu wielkiej duszy i najwybitniejszego bramina o imieniu Wisznujaśa, w wiosce Śambhala.

2.19-20
Pan Kalki, władca wszechświata, dosiądzie Swojego rączego konia Dewadattę i z mieczem w dłoni będzie podróżował po Ziemi ukazując osiem mistycznych bogactw, cech Najwyższego Boga i Swój niezrównany blask. W ten sposób będzie

przemieszczał się z wielką prędkością i zabije miliony złodziei i oszustów pozujących na władców.

2.21

Po śmierci oszukańczych władców, mieszkańcy miast i wiosek poczują powiewy wiatru przynoszącego najświętszy zapach papki sandałowej i innych ornamentów Pana Wasudewy i w ten sposób ich umysły staną się oczyszczone duchowo.

2.22

Kiedy Pan Wasudewa, Bóg, Najwyższa Osoba, ukaże się w Swojej transcendentalnej formie czystej dobroci w sercach pozostałych przy życiu ludzi, ponownie obficie zaludnią oni Ziemię.

2.23

Kiedy Najwyższy Pan pojawi się w postaci Kalki, obrońcy religii, nastąpi ponownie Satja-juga i ludzkie społeczeństwo przywróci potomstwo w cesze dobroci.

2.24

Kiedy Księżyc, Słońce i Brihaspati (Jowisz) znajdą się razem w konstelacji Karkata i wejdą jednocześnie do domu księżycowego Puszja, dokładnie w tym momencie rozpocznie się wiek Satja lub Krita-juga.

2.25

Tak oto opisałem przeszłych, obecnych i przyszłych władców dynastii księżycowej i słonecznej.

2.26

Począwszy od twoich narodzin do koronacji króla Nandy przeminie 1150 lat.

2.27-28

Spośród siedmiu gwiazd formujących konstelację Siedmiu Mędrców (Wielki Wóz), Pulaha i Kratu jako pierwsze ukazują się na nieboskłonie. Jeśli utworzy się linię biegnącą z północy na południe przez ich środek, to stosownie do tego jaki dom księżycowy przetnie ta linia, jest powiedziane, że ta gwiazda (lub układ gwiazd) rządzi konstelacją w odpowiednim sobie czasie. Siedmiu Mędrców (Wielki Wóz) będzie połączonych z poszczególnym domem księżycowym przez sto lat w kalkulacjach ludzkich. Obecnie, w czasie twojego życia Siedmiu Mędrców (Wielki Wóz) znajduje się w domu księżycowym zwanym Magha.

2.29

Najwyższy Pan Wisznu jest błyszczący niczym Słońce i znany jest jako Kryszna. Kiedy Kryszna powrócił do nieba duchowego wtedy osoba Kali wkroczył do tego świata i ludzie zaczęli odczuwać przyjemność w grzesznych czynnościach.

2.30

Tak długo jak Pan Śri Kryszna, mąż bogini fortuny, dotykał Ziemię Swoimi lotosowymi stopami, tak długo Kali nie miał siły aby zawładnąć planetą Ziemią.

2.31

Kiedy konstelacja siedmiu mędrców (Wielki Wóz) przecięła księżycowy dom Magha wtedy rozpoczął się wiek Kali. Wiek ten będzie trwać przez tysiąc dwieście lat w kalkulacji półbogów.

2.32

Kiedy wielcy mędrcy konstelacji Saptariszi (Wielki Wóz) przesuną się z Magha do domu księżycowego Purwaszada wtedy wiek Kali ujawni się w pełnej mocy, zaczynając od króla Nandy i jego dynastii.

2.33

Ci, którzy doskonale rozumieją przeszłość oświadczyli, że w dniu, w którym Pan Kryszna odszedł do świata duchowego, rozpoczął się wpływ wieku Kali.

2.34

Po upływie tysiąca lat w skali półbogów Kali juga odejdzie aby dać początek epoki Satja. W tym czasie umysły wszystkich ludzi staną się samoświetlne.

2.35

W taki sposób opisałem królewską dynastię Manu tak jak jest ona znana na Ziemi. Jeśli ktoś chce, to w podobny sposób może studiować historię wajśjów, śudrów czy braminów żyjących w różnych wiekach.

2.36

Wszystkie te wielkie postacie będące wielkimi duszami są teraz znane tylko z imion. Istnieją oni tylko w opisach przeszłości, a na Ziemi pozostała po nich tylko sława.

2.37

Dewapi, brat króla Śantanu oraz Maru, potomek Ikszwaku, oboje posiadają wielką mistyczną moc i żyją nadal, nawet teraz, w wiosce Kalapa.

2.38

Pod koniec Kali-jugi ci dwaj królowie dostaną osobiste wskazówki od Najwyższego Pana Wasudewy, a następnie powrócą do ludzkiego społeczeństwa aby ponownie przywrócić wieczne zasady religii dla istot ludzkich charakteryzujące się podziałem na warny i aśramy, tak jak było to w przeszłości.

2.39

Cykl czterech wieków – Sataja, Treta, Dwapara i Kali – bezustannie następują po sobie na tej planecie wśród żywych stworzeń powtarzając ten sam bieg wydarzeń.

2.40

Drogi królu Parikszicie, wszyscy opisani przeze mnie królowie jak też inni ludzie przychodzący na tę planetę Ziemię roszczą swoje żądania ale ostatecznie muszą porzucić ten świat i spotkać zagładę.

2.41

Czyjeś ciało obecnie określane jest jako „król", ostatecznie zamieni się w „robaki", „odchody" lub „proch". Cóż ktoś taki może wiedzieć o własnym dobrze, jeśli zadaje on rany innym żywym istotom dla dobra swojego ciała, skoro jego czynności prowadzą go prosto do piekła?

2.42

[Materialistyczny król myśli w następujący sposób]:
– Ta nieograniczona ziemia była we władaniu moich przodków a teraz jest pod moim nadzorem. Co mogę zrobić aby pozostała w rękach moich synów, wnuków, prawnuków i ich następców?

2.43

Chociaż głupcy ci dostali ciało utworzone z ziemi, wody i ognia jako „moje ciało" i Ziemię jako „ich Ziemię" to w każdym przypadku wszyscy oni ostatecznie porzucili swoje ciała oraz Ziemię i odeszli w zapomnienie.

2.44

Mój drogi królu Parikszicie, wszyscy królowie którzy pragnęli cieszyć się Ziemią przy użyciu siły zostali zredukowani przez siłę czasu do niczego więcej jak tylko historycznego zapisku.

Bhumi-gita

Rozdział ten opisuje jak Ziemia odnosi się do głupoty władców usiłujących ją podbić. Również opisuje, że pomimo wielu wad wieku Kali gloryfikowanie imion Pana Hari niszczy wszystkie problemy.

Wielcy królowie, którzy są tylko zabawkami w rękach śmierci, pragną podbić sześciu wrogów – pięć zmysłów i umysł – aby następnie udać się na podbicie ziemi i jej oceanów. Widząc ich fałszywe marzenia Ziemia śmieje się, ponieważ wszyscy oni muszą opuścić tę planetę i udać się gdzie indziej, jak to miało miejsce w przypadku monarchów i władców z przeszłości. Co więcej, po zdobyciu części Ziemi lub jej całości (która jest praktycznie nie do zdobycia, a i tak musi być porzucona) ojcowie, synowie, bracia, przyjaciele i krewni kłócą się między sobą.

W efekcie studiowania zapisków historycznych można dojść do konkluzji, że wszystkie światowe osiągnięcia są tymczasowe i wniosek taki powinien zrodzić w nas poczucie wyrzeczenia. Ostatecznie, najwyższym celem życia dla wszystkich jest czyste oddanie dla Pana Kryszny, które niszczy wszystko co niepomyślne.

W wieku Satja religia była przestrzegana w pełni posiadając cztery filary: prawdę, łaskę, wyrzeczenie i jałmużnę. Wraz z postępem kolejnych wieków, począwszy do Treta-jugi, główne cechy religii ulegały zatraceniu o jedną część. W Kali-judze cztery filary religii zostały zredukowane do tylko jednego, a także i ten zostanie stracony wraz z postępem degradacji. Cecha dobroci przeważa w wieku Satja, a cecha pasji w Treta-judze. Mieszanka pasji i ignorancji dominuje w Dwapara-judze ale w wieku Kali przeważa tylko ignorancja. Ateizm, redukcja wszystkiego do małych rozmiarów oraz oddanie dla brzucha i genitaliów są ewidentną cechą wieku Kali. Żywe istoty zanieczyszczone wpływem wieku Kali nie oddają się

wielbieniu Najwyższego Pana Hari. Stan ten jest bardzo opłakany, gdyż w tym wieku w bardzo łatwy sposób można osiągnąć najwyższe przeznaczenie jedynie dzięki gloryfikowaniu Imion Kryszny w nastroju oddania. Jeśli jednak jakimś szczęśliwym trafem. Najwyższy Pan ujawni się w sercach uwarunkowanych dusz tego okresu wtedy miejsce, czas i dana osoba zostaną uwolnione od złego wpływu Kali. Wiek Kali jest niczym ocean błędów ale posiada jedną wspaniałą cechę: po prostu dzięki powtarzaniu świętego imienia Kryszny ktoś może wyzwolić się z materialnego zanieczyszczenia i osiągnąć Najwyższą Absolutną Prawdę. W wieku Satja stan ten był osiągany poprzez medytację, w wieku Treta przez spełnianie rytualistycznych ofiar, a w Dwapara-judze przez wielbienie Boga w świątyniach. W obecnym wieku Kali doskonałość można uzyskać po prostu dzięki procesowi hari-kirtana, wielbieniu świętych Imion Pana Kryszny.

3.1

Śukadewa Goswami powiedział:
– Ziemia, widząc władców pragnących podbić ją za wszelką cenę zaśmiała się i rzekła:
– Spójrzcie tylko na tych króli będących zabawką w rękach śmierci, a pomimo to pragnących mnie podbić.

3.2

Wielcy władcy ludzkości, nawet jeśli są uczeni doświadczają frustracji i porażki z powodu materialnej żądzy. Motywowani pożądaniem wszyscy oni pokładają wielkie nadzieje w martwej kupie mięsa zwanej ciałem chociaż materialne aranżacje są tak ulotne jak bańki mydlane.

3.3-4

Król czy polityk myśli sobie tak:
– Najpierw pokonam zmysły i umysł, potem pokonam mojego ministra i pozbędę się bezużytecznych doradców, przyjaciół, krewnych i innych bezwartościowych ludzi włączając utrzymujących słonie. W ten sposób stopniowo zawładnę całą Ziemią!
Ponieważ serca takich liderów owładnięte są wielkimi oczekiwaniami, nie są w stanie dostrzec swojej własnej śmierci, która czeka na nich za rogiem.

3.5

Dumni królowie po zawłaszczeniu sobie całej powierzchni Ziemi udają się nawet na podbicie oceanu. Ale jaka jest wartość ich tak zwanej samokontroli jeśli skierowana jest na polityczny podbój? Prawdziwym celem samokontroli jest duchowe wyzwolenie.

3.6

O najlepszy potomku Kuru, Ziemia kontynuowała dalej:
– Chociaż w przeszłości wielcy ludzie i ich potomkowie opuścili mnie odchodząc z tego świata, w ten sam beznadziejny sposób w jaki przyszli, to nawet teraz inni głupcy próbują mnie posiąść.

3.7

W nadziei zdobycia mnie materialistyczni władcy zwalczają się nawzajem. Ojcowie walczą z synami, a bracia przeciwko braciom ponieważ serca ich są owładnięte żądzą politycznej siły.

3.8

Polityczni liderzy wyzywają się do walki krzycząc:
– Ta ziemia jest moja!
– Nie! Ty głupcze, jest moja!
W ten sposób atakują się i giną.

3.9-13

Królowie tacy jak Prithu, Pururawa, Gadhi, Nahusza, Bharata, Mandhata, Sagara, Kartawirja Ardżuna, Rama, Khatwanga, Dhundhuha, Raghu, Trinabindu, Jajati, Śarjati, Śantanu, Bhagiratha, Kuwalajaśwa, Kakutsha, Naiszadha, Nriga, Hiranjakaszipu, Writra, Rawana, którzy wyrządzili wiele cierpienia światu; Namuczi, Śambara, Bhauma, Hiranjaksza i Tarak, jak również wielu innych demonów i władców, którzy posiadali wielką moc kontrolowania innych, wszyscy oni posiadali wyjątkową wiedzę, byli waleczni, zdobywczy i niepokonani. Nie mniej jednak, O Wszechmocny, chociaż żyli intensywnie próbując mnie zdobyć, to i tak byli pod wpływem czasu, który zredukował ich do miernych zapisków historycznych. Żaden z nich nie był w stanie ustanowić trwałych rządów.

3.14

Śukadewa Goswami powiedział:
– O potężny Parikszicie, opisałem ci wszystkich wielkich władców, którzy stali się sławni by w końcu odejść. Moim głównym celem było nauczanie transcenedentalnej wiedzy i wyrzeczenia się. Opowieści o wspomnianych władcach zawierały potęgę i bogactwo ale nie miały w sobie ostatecznego aspektu wiedzy.

3.15

Osoby pragnące czystej służby oddania dla Pana Kryszny powinny słuchać opowieści o wspaniałych cechach Pana Utthamaośloki. Ciągłe intonowanie Jego chwał niszczy wszystko co niepomyślne. Wielbiciel powinien codziennie słuchać gloryfikacji Najwyższego Pana podczas spotkań z innymi wielbicielami.

3.16

Król Parikszit powiedział:
– O mistrzu, jak można pozbyć się zanieczyszczeń wieku Kali? O wielcy mędrcy proszę o wyjaśnienie tych zagadnień.

3.17

Proszę wyjaśnij różne wieki w historii wszechświata, właściwe cechy każdego wieku, trwanie kosmosu, jego zniszczenie oraz ruchy czasu, który jest bezpośrednią reprezentacją Duszy Najwyższej, Pana Wisznu.

3.18

Śukadewa Goswami powiedział:
– Mój drogi królu, na początku jest wiek prawdy, Staja-juga, a w nim religia posiada cztery filary i jest troskliwie utrzymywana przez ludzi swoich czasów. Cztery filary religii to: prawdomówność, łaska, wyrzeczenie i jałmużna.

3.19

Ludzie w Satja-judze są w większości samozrealizowani, łaskawi, przyjacielscy wobec innych, trzeźwo myślący i tolerancyjni. Czerpią radość z wewnątrz, widzą wszystko na równi i zawsze robią staranne wysiłki dla duchowej doskonałości.

3.20

W Treta-judze każdy filar religii jest zredukowany o jedną czwartą przez wpływ niereligijności: oszukiwanie, gwałtowność, niezadowolenie i skłonność do kłótni.

3.21

W Treta-judze ludzie poświęcają się rytualnym ceremoniom i spełnianiem srogich wyrzeczeń. Nie są nadmiernie gwałtowni czy bardzo pożądliwi w zdobyciu zmysłowych przyjemności. Zainteresowani są głównie religijnością, rozwojem ekonomicznym, uregulowanym zadowalaniem zmysłów i osiągnięciem dobrobytu przestrzegając wskazówek trzech Wed. Chociaż w tym wieku społeczeństwo rozwija się na cztery podziały to jednak bramini są większością.

3.22-23

W Dwapara-judze religijne cechy prawdomówności, łaski, wyrzeczenia i jałmużny zostają zmniejszone o połowę przez niereligijny wpływ oszukiwania, gwałtowności, niezadowolenia i kłótliwość.
W Dwapara-judze ludzie są szlachetni oraz zainteresowani sławą. Poświęcają się studiowaniu Wed, posiadają wielkie bogactwa, rozwijają wielkie rodziny oraz cieszą się życiem. W społeczeństwie ludzkim przeważają kszatrjowie i bramini.

3.24

W wieku Kali pozostaje tylko jedna czwarta religijnych cech. Jednak stopniowo niereligijność wyprze wszystkie dobre ludzkie cechy.

3.25

W Kali-judze ludzie są chciwi, bezlitośni, źli oraz walczący ze sobą bez wyraźnego powodu; są nieszczęśliwi i opanowani materialnymi pragnieniami. Dominują głównie śudrowie i barbarzyńcy.

3.26

Materialne cechy; dobroć, pasja i ignorancja, których mieszanka widoczna jest w czyimś umyśle, wprawione są w ruch przez potężną siłę czasu.

3.27

Kiedy umysł, inteligencja i zmysły są silnie skupione na cesze dobroci to czas ten należy do wieku prawdy – Satja-jugi. W tym okresie ludzie znajdują przyjemność w wiedzy i wyrzeczeniach.

3.28

O królu, kiedy uwarunkowana dusza poświęca się spełnianiu obowiązków ale ma ukryte motywy i pragnie osiągnąć prestiż to powinieneś wiedzieć, że jest to wiek Treta, w którym dominuje cecha pasji.

3.29

Kiedy wśród ludzi pojawia się chciwość, niezadowolenie, fałszywa duma, hipokryzja, gniew i egoizm, to ten czas należy do Dwapara-jugi, w której dominuje mieszanka pasji i ignorancji.

3.30

Kiedy jednak dominującymi cechami jest oszustwo, kłamstwo, lenistwo, ospałość, gwałtowność, depresja, lament, oszołomienie, strach i nędza to jest to czas Kali-jugi, w którym przeważa ignorancja.

3.31

Z powodu złych cech Kali-jugi, ludzie będą krótkowzroczni, nieszczęśliwi, żarłoczni, pożądliwi i często dotknięci nędzą. Kobiety staną się nieczyste i bez zahamowań będą zmieniać mężczyzn jeden za drugim.

3.32

Miasta zdominowane będą przez złodziei, Wedy będą zanieczyszczone spekulacjami ateistów, przywódcy polityczni będą dosłownie zjadali swoich podwładnych,

a tak zwani kapłani i intelektualiści oddawać się będą zadowalaniu swoich brzuchów i genitali.

3.33

Brahmaczarini (studenci żyjący w celibacie) nie będą w stanie przestrzegać swoich ślubów i w ogólności staną się nieczyści. Właściciele domów staną się żebrakami, wanaprasthowie będą mieszkali w wioskach, a sanjasini (wyrzeczeni wędrowni asceci) staną się chciwi bogactw.

3.34

Kobiety będą mniejsze, będą ulegać przejadaniu, stracą wrodzoną sobie niewinność oraz będą rodzić więcej dzieci, o które nie będą w stanie właściwie zadbać. Będą szorstkie w mowie, będą kraść, oszukiwać i staną się niezmiernie zuchwałe.

3.35

Handlarze zaangażowani będą w nieczyste interesy i będą gromadzić pieniądze w oszukańczy sposób. Ludzie będą przyjmować zdegradowane zajęcia nawet jeśli nie będzie ku temu potrzeby.

3.36

Słudzy porzucą swoich panów gdy ci utracą bogactwo, nawet jeśli ich pan będzie świętą osobą o przykładnym charakterze.
Panowie porzucą niezdolnych służących nawet jeśli sługa ten służył przez wiele generacji. Krowy będą porzucane lub zabijane gdy przestaną dawać mleko.

3.37

W Kali-judze mężczyźni będą nikczemnikami kontrolowanymi przez kobiety. Odrzucą swoich ojców, braci i innych krewnych i przyjaciół dla współżycia z siostrami i braćmi swoich żon. W ten sposób ich koncepcja przyjaźni i związków oparta będzie głównie na seksie.

3.38

Ludzie pozbawieni kultury będą przyjmować jałmużnę w imię Boga oraz będą zarabiać na życie robiąc pokaz wyrzeczeń i ubierania się w szaty duchowne. Ludzie nie wiedzący nic o religii zasiądą na najwyższych pozycjach i ośmielą się mówić o zasadach religijnych.

3.39-40

O królu, umysły ludzi w wieku Kali będą niespokojne. Ludzie ci będą wycieńczeni klęskami, podatkami i strachem przed suszą. Będą pozbawieni właściwego odzienia, odpoczynku, seksu, kąpieli i nie będą mieli ornamentów do dekorowania ciał, a wraz z postępem Kali-jugi będą przypominać ścigane, upiorne stwory.

3.41

W Kali-judze człowiek poczuje nienawiść do innych nawet o kilka monet. Pozbywając się wszystkich przyjacielskich związków, ludzie będą gotowi porzucić własne życia i zabić swoich krewnych.

3.42

Mężczyźni nie będą dłużej opiekować się starszymi, rodzicami, własnymi dziećmi czy żonami. Całkowicie zdegradowani będą dbali tylko o zadowolenie swoich brzuchów i genitali.

3.43

O królu, inteligencja ludzi Kali-jugi będzie opanowana przez ateizm i prawie nigdy nie będą oni spełniać ofiar dla Boga, Najwyższej Osoby, który jest najwyższym mistrzem duchowym wszechświata. Chociaż wszystkie wielkie osobistości kontrolujące trzy światy składają pokłony u lotosowych stóp Najwyższego Pana to jednak nieznaczni i godni pożałowania ludzie tego wieku Kali nie będą wielbić Boga, Najwyższej Osoby.

3.44

Jeśli pełen strachu przed śmiercią człowiek tracąc świadomość upadnie na łóżko i wypowie Święte Imię Najwyższego Pana to może uwolnić się od reakcji swojej pracy dla korzyści i osiągnąć najwyższe przeznaczenie. Jednak ludzie Kali-jugi i tak nie będą wielbić Najwyższego Pana.

3.45

W Kali-judze rzeczy, miejsca i nawet ludzie, wszyscy są zanieczyszczeni. Jednak wszechpotężny Bóg może zniwelować wszystkie zanieczyszczenia z życia tego kto skupi się na Najwyższym Panu.

3.46

Jeśli ktoś słucha o Najwyższym Panu, gloryfikuje Go, medytuje o Nim, wielbi Go lub po prostu składa pokłony, temu który usytuowany jest wewnątrz serca każdego, wtedy Najwyższy Pan odsunie z umysłu takiej osoby zanieczyszczenia zgromadzone tam przez tysiące żyć.

3.47

Tak jak ogień usuwa ze złota wszystkie zabarwienia innych metali tak samo Pan Wisznu, z wewnątrz serca, oczyszcza umysły joginów.

3.48

Przez wielbienie półbogów, wyrzeczenia, kontrolę oddechu, miłosierdzie, kąpiele w świętych miejscach, ścisłe śluby, rozdawanie jałmużny i powtarzanie różnych mantr czyjś umysł nie może osiągnąć całkowitego oczyszczenia, które osiągalne jest wtedy gdy nieograniczony Osoba Boga pojawi się w czyimś umyśle.

3.49

Dlatego, o królu, staraj się z całej siły skupić się na Panu Keśawie wewnątrz swojego serca. Utrzymuj koncentrację na Panu i w chwili śmierci z pewnością osiągniesz najwyższe przeznaczenie.

3.50

Drogi królu, Osoba Boga jest najwyższym kontrolerem. Jest Duszą Najwyższą i najwyższym schronieniem wszystkich stworzeń. Kiedy osoby, które mają umrzeć medytują o Nim wtedy Pan ukazuje im ich wieczną duchową osobowość.

3.51

Mój drogi królu, chociaż Kali-juga jest oceanem błędów to nadal istnieje jedna dobra cecha właściwa dla tego wieku: po prostu przez powtarzanie mantry Hare Kryszna można uwolnić się od materialnego uwikłania i udać się do transcendentalnego królestwa Boga.

3.52

Jakikolwiek rezultat możliwy był do osiągnięcia w Satja-judze przez medytację o Panu Wisznu, w Treta-judze przez spełnianie ofiar, a w Dwapara-judze przez służenie lotosowym stopom Pana to taki sam rezultat jest możliwy do osiągnięcia w Kali-judze przez powtarzanie maha mantry Hare Kryszna.

Cztery rodzaje zniszczenia wszechświata

Rozdział ten przestawia cztery rodzaje zniszczenia (zachodzące pod koniec każdej kalpy, materialne i końcowe) oraz omawia intonowanie Świętych Imion Pana Hari, które jest jedynym środkiem na zatrzymanie cyklu materialnego życia.

Tysiąc cykli czterech wieków składa się na jeden dzień Brahmy. W ciągu dnia Brahmy zwanego kalpą żyje również czternastu Manu. Noc Pana Brahmy trwa tak długo jak jego dzień. W czasie nocy Brahma zasypia a wtedy dochodzi do zniszczenia najmittika zwanego okazyjnym zniszczeniem, w czasie którego ulega zniszczeniu czternaście systemów planetarnych.

Kolejnym zniszczeniem jest zniszczenie materialne następujące pod koniec życia Brahmy kiedy dochodzi do unicestwienia siedmiu elementów natury począwszy od elementu mahat oraz całego kosmicznego jaja. Kiedy szczęśliwa osoba osiąga wiedzę o Absolucie to rozumie prawdziwą naturę rzeczywistości i wie, że stworzony wszechświat jest oddzielony od Prawdy Absolutnej i dlatego jest nierealny. Jest to zwane atjantika lub końcowym zniszczeniem (wyzwoleniem).

Czas, w każdym momencie, w niewidoczny dla nas sposób zmienia ciała wszystkich stworzonych istot i wszystkich manifestacji materii. Proces ciągłej przemiany powoduje zniszczenie w którym stale zachodzą narodziny i śmierci. Ci którzy posiadają subtelną wizję oznajmili, że wszystkie stworzenia włączając Brahmę zawsze podlegają stwarzaniu i niszczeniu. Materialne życie oznacza poddanie się ciągłym narodzinom i śmierci lub ciągłemu stwarzaniu i niszczeniu. Jedyną łodzią dzięki której można przepłynąć nie pokonany ocean materialnej egzystencji, jest łódź pokornego słuchania o wspaniałych czynach Boga, Najwyższej Osoby.

4.1

Śukadewa Goswami powiedział:
– Mój drogi królu, opisałem ci już podział czasu począwszy od najmniejszej cząstki mierzonej ruchami atomu aż do długości życia Pana Brahmy. Opisałem ci również czas trwania wieków w historii wszechświata. Teraz posłuchaj o dniu Brahmy i procesach zniszczenia.

4.2

Tysiąc cykli czterech wieków składa się na długość dnia Pana Brahmy i zwie się kalpą. O królu, w tym czasie pojawia się i odchodzi czternastu Manu, przodków ludzkości.

4.3

Po zakończeniu dnia Brahmy nastaje zniszczenie i noc Brahmy trwająca przez taki sam okres czasu jak jego dzień. W czasie nocy ulegają destrukcji wszystkie czternaście systemów planetarnych.

4.4

Zniszczenie to nazywa się najmittika lub okazyjnym zniszczeniem podczas trwania którego pierwotny stwórca, Pan Narajana kładzie się na łożu Ananta Śeszy i wchłania cały wszechświat do wewnątrz Siebie podczas gdy Pan Brahma śpi.

4.5

Kiedy dwie połowy życia Pana Brahmy, najwznioślejszego spośród władców, dobiegają końca, wtedy ulega zniszczeniu siedem głównych elementów stworzenia.

4.6

O królu, w czasie unicestwienia materialnych elementów zniszczeniu również ulega kosmiczne jajo zawierające pierwotne elementy stworzenia.

4.7

O królu, gdy zbliży się czas ostatecznego zniszczenia wtedy przez okres stu lat na Ziemi nie będą padały deszcze. Susza spowoduje klęski i zagłodzona populacja praktycznie pozjada się nawzajem. Mieszkańcy Ziemi zdezorientowani wpływem potężnej siły czasu stopniowo ulegną zniszczeniu.

4.8

Słońce w swojej niszczącej świetlistej formie wchłonie całą wodę zawartą w oceanach, żywych stworzeniach i elementach ziemskich. Jednak w zamian nie da ono żadnego deszczu.

4.9

Następnie wielki ogień zniszczenia wybuchnie z ust Pana Sankarszany. Ogień ten unoszony potężnymi podmuchami wiatrów rozprzestrzeni się na cały wszechświat spalając na popiół pozbawioną życia kosmiczną skorupę.

4.10

Palona ze wszystkich stron – z góry przez promienie Słońca i od spodu przez ogień Pana Sankarszany – kosmiczna sfera będzie błyszczeć niczym paląca się bryła krowiego opału.

4.11

Potężny i nieznośny wiatr zniszczenia zacznie wiać przez ponad sto lat, a niebo pokryte kurzem przybierze szary kolor.

4.12

Potem, O królu, grupy wielokolorowych chmur zbiorą się razem i grzmiąc piorunami wyleją potoki deszczu przez kolejne sto lat.

4.13

Wtedy skorupa wszechświata wypełni się wodą tworząc wielki kosmiczny ocean.

4.14

Gdy cały wszechświat ulegnie zatopieniu wtedy woda pozbawi Ziemię jej unikalnej cechy zapachowej i element ziemski pozbawiony właściwej sobie cechy ulegnie rozpuszczeniu.

4.15-19

Następnie element ognia przechwyci zapach z elementu wody, która pozbawiona swojej unikalnej cechy połączy się z ogniem. Powietrze przejmie cechę właściwą ogniowi, a ogień pozbawiony swojej formy złączy się z powietrzem. Element eteru przejmie cechę powietrza, głównie dotyk, i powietrze wtopi się w eter. O królu, następnie fałszywe ego w cesze ignorancji przechwyci dźwięk, cechę eteru i eter wtopi się w fałszywe ego. Fałszywe ego w cesze pasji opanuje zmysły, a fałszywe ego w cesze dobroci pochłonie półbogów. Następnie całość mahat-tattwy przechwyci fałszywe ego wraz jego różnymi funkcjami, a ta z kolei pochłonięta zostanie przez trzy podstawowe siły natury: dobroć, pasję i ignorancję. Królu Parikszicie, siły natury opanowane zostaną przez pierwotną niezamanifestowaną formę natury poruszoną przez czas. Niezamanifestowana natura (pradhana) nie podlega sześciu rodzajom zmian powodowanych wpływem czasu, raczej jest ona bez początku i końca. Jest ona niezamanifestowaną, wieczną i niezmienną przyczyną stworzenia.

4.20-21

W niezamanifestowanym stanie materialnej natury zwanym pradhaną, słowa, umysł, subtelne elementy oraz trzy siły natury nie posiadają znaczenia. Nie ma tam powietrza życia ani inteligencji, zmysłów czy półbogów, nie ma systemów planetarnych ani trzech stanów świadomości w postaci snu, przebudzenia czy głębokiego snu. W rzeczywistości pradhana jest nie do opisania. Niemniej jednak autorytety w duchowej nauce wyjaśniają, że ponieważ pradhana jest pierwotną substancją, dlatego jest ona rzeczywistą podstawą materialnego stworzenia.

4.22

Opisane tu zniszczenie zwane jest prakritika, podczas którego energie należące do Najwyższego Pana i Jego niezamanifestowanej materialnej natury powstrzymane przez potęgę czasu pozbawione są swoich mocy i łączą się wszystkie razem.

4.23

To jedynie Absolutna Prawda jest tym, który manifestuje się w formie inteligencji, zmysłów i obiektów percepcji zmysłowej i to jedynie Absolutna Prawda jest ich ostateczną podstawą. Cokolwiek ma początek czy koniec nie ma właściwej substancji ponieważ jest postrzegane przez ograniczone zmysły, ponieważ nie jest różne od swojej przyczyny.

4.24

Lampa, oko postrzegające dzięki światłu lampy oraz widzialna forma, którą postrzegamy, wszystkie są nie różne od elementu ognia. Podobnie, inteligencja, zmysły i percepcja zmysłowa nie istnieją oddzielnie od najwyższej rzeczywistości chociaż Absolutna Prawda pozostaje całkowicie z dala od nich.

4.25

Trzy stany inteligencji zwane są przebudzoną świadomością, snem i głębokim snem. Jednak, drogi królu Parikszice, najprzeróżniejsze doświadczenia odbierane przez czystą żywą istotę w tych różnych stanach nie są niczym więcej tylko iluzją.

4.26

Tak jak chmury na niebie powstają, a następnie rozpraszane są przez połączenie i rozpad elementów tworzących je, tak samo ten materialny wszechświat jest stwarzany i niszczony wewnątrz Absolutnej Prawdy przez połączenie i rozpad tworzących go elementów.

4.27

Mój drogi królu, oznajmione zostało (w Wedanta sutrze), że składniki jakiegokolwiek zamanifestowanego produktu w tym wszechświecie mogą być dostrzeżone

w postaci samodzielnej rzeczywistości, tak jak nici tworzące tkaninę mogą być widziane w oddzieleniu od ich końcowego produktu.

4.28

Cokolwiek jest doświadczane w terminach ogólnej przyczyny i poszczególnego efektu musi być iluzją ponieważ przyczyny i efekty istnieją tylko w połączeniu ze sobą. W rzeczywistości cokolwiek ma początek i koniec jest nierzeczywiste.

4.29

Obserwowana zmiana nawet pojedynczego atomu materialnej natury nie ma ostatecznego znaczenia bez odniesienia się do Duszy Najwyższej. Aby coś mogło zostać przyjęte jako rzeczywiście istniejące to musi posiadać te same cechy, które posiada czysty duch – wieczną i niezmienną egzystencję.

4.30

Materialna dualność nie istnieje w Absolutnej Prawdzie. Dualność dostrzegana przez ignoranta jest niczym różnica między niebem zawartym w pustym garnku i niebem na zewnątrz garnka albo różnica między odbiciem Słońca w wodzie i samym Słońcem lub różnica między siłą życia wewnątrz różnych ciał.

4.31

Stosownie do swoich potrzeb człowiek wykorzystuje złoto na różne sposoby i dlatego złoto dostrzegane jest w wielu formach. W ten sam sposób Bóg, Najwyższa Osoba, który jest poza zasięgiem materialnych zmysłów opisywany jest przez różnych ludzi przy pomocy różnorakich terminów, zwykłych i tych znalezionych w Wedach.

4.32

Chociaż chmura jest produktem Słońca i jest widoczna dzięki światłu słonecznemu to jednak powoduje ona ciemność dla obserwującego oka, które jest innym częściowym produktem Słońca. Podobnie fałszywe ego, produkt Absolutnej Prawdy, będąc doświadczalnym elementem, przesłania duszę, inną częściową ekspansję Absolutnej Prawdy, tak że nie może ona doświadczyć Absolutu.

4.33

Kiedy chmura, będąca produktem Słońca, zostaje rozwiana to oczy mogą widzieć prawdziwą formę Słońca. Podobnie, kiedy dusza zniszczy materialne okrywy fałszywego ego przez transcendentalne dociekanie, wtedy odzyskuje swoją duchową świadomość.

4.34

Drogi Parikszicie, kiedy złudne fałszywe ego, które związuje żywą istotę zostaje odcięte mieczem rozważnej wiedzy i osoba doświadcza Aczjutę, Najwyższą Duszę, jest to nazywane atjantika lub ostatecznym zniszczeniem materialnej egzystencji.

4.35

Eksperci znający subtelne działania natury materialnej oznajmili, że wszystkie stworzone istoty, począwszy od Pana Brahmy, bezustannie podlegają procesom stwarzania i zniszczenia.

4.36

Wszystkie istoty przechodzą transformacje oraz bezustannie zmieniane są napływami fal potężnego czasu. Różne stany egzystencji widoczne w materialnych obiektach są ciągłymi przyczynami ich powstawania i zniszczenia.

4.37

Stany egzystencji stworzone przez czas, który nie ma początku i końca i jest bezosobową reprezentacją Najwyższego Pana, są niewidoczne tak jak niewidoczne są nieskończenie małe, chwilowe zmiany pozycji planet na nieboskłonie, obiekty niedostrzegalne gołym okiem.

4.38

W ten sposób postęp czasu opisywany jest w terminach czterech rodzajów zniszczenia: bezustannego, okazyjnego, podstawowego i końcowego.

4.39

O najlepszy spośród dynastii Kuru, opisałem ci w skrócie rozrywki Pana Narajana, który jest stwórcą tego świata i ostatecznym schronieniem egzystencji. Nawet Pana Brahma nie jest w stanie opisać cech Najwyższego Pana w pełni.

4.40

Dla kogoś kto cierpi w ogniu niekończących się problemów i kto pragnie przekroczyć ten niemożliwy do pokonania ocean materialnej egzystencji nie ma lepszej łodzi za wyjątkiem tej, która poleca kultywowanie oddania do rozwinięcia smaku opisów rozrywek Boga, Najwyższej Osoby.

4.41

Dawno temu esencja zbiorów wszystkich Puran została wypowiedziana przez bezgrzesznego Pana Nara-Narajana Risziego mędrcowi Naradzie, który powtórzył ją Kryszna Dwaipajana Wjasadewie.

4.42

Drogi cesarzu Parikszicie, ta wielka osobistość, Śrila Wjasadewa, przekazał mi to samo pismo, Śrimad Bhagawatam, które jakościowo równe jest czterem Wedom.

4.43

O cesarzu, ten sam Suta Goswami, który siedzi tutaj przed nami będzie opowiadał to samo Bhagawatam mędrcom zebranym na ofierze w lesie Najmiszaranja. Zrobi to będąc zapytanym przez zebranych tam mędrców na czele z Śaunaką.

Ostatnie wskazówki Śukadewy przekazane królowi Parikszitowi

Rozdział ten opisuje jak dzięki wskazówkom Śukadewy Goswamiego o Absolutnej Prawdzie król Parikszit uwolnił się od strachu przed śmiercią mającą nadejść od latającego węża Takszaki.
Śrila Śukadewa Goswami przypomina królowi Parikszitowi pokrótce wskazówki, których udzielił mu w trzeciej części tego dzieła, opisujące obliczenia czasu oraz okresy w historii wszechświata. W czasie jednego dnia Brahmy, trwającego tysiąc cykli czterech wieków, pojawia się i odchodzi czternastu Manu. Wniosek jest taki, że śmierć ciała jest nie do uniknięcia ale sama dusza nigdy nie umiera będąc całkowicie różną od materialnego ciała. Śrila Śukadewa Goswami oznajmia, że Śrimad Bhagawatam bezustannie opiewa chwały Pana Hari, Duszy Najwyższej, z którego radości rodzi się Brahma, a z którego gniewu rodzi się Pan Rudra. Zrozumienie – „umrę" jest mentalnością zwierzęcą, ponieważ dusza nie przechodzi cielesnych zmian poprzedniej egzystencji, narodzin czy śmierci. Kiedy okrywa subtelnego ciała zostaje usunięta wpływem transcendentalnej wiedzy wtedy dusza wewnątrz tego samego ciała ukazuje swoją prawdziwą tożsamość. Tak jak lampa powstaje przez kombinację oleju, pojemnika na olej, knota i ognia, w podobny sposób ciało materialne powstaje dzięki zmieszaniu trzech cech natury materialnej. Materialne ciało pojawia się poprzez narodziny i okazuje symptomy życia przez jakiś czas. W końcu, mieszanka materialnych sił dobiega końca i ciało przechodzi przez fazę

śmierci, wydarzenie podobne do ugaszenia lampy. Śukadewa zwraca się do króla w następujący sposób:
– Powinieneś skupić się na Panu Wasudewie i ukąszenie latającego węża nie będzie miało na ciebie żadnego wpływu.

5.1

Śukadewa Goswami powiedział:
– To dzieło, które ci opowiedziałem, Śrimad Bhagawatam, opisało dokładnie na wiele sposób Duszę Najwyższą wszystkiego co istnieje, Pana Hari, Najwyższą Osobę, z którego radości rodzi się Brahma, a z którego gniewu rodzi się Rudra.

5.2

O królu, porzuć zwierzęcą mentalność myślenia „*Wkrótce umrę*". W odróżnieniu od ciała ty wcale się nie narodziłeś. Nie było takiego momentu w przeszłości kiedy nie istniałeś jak również teraz nie zostaniesz zniszczony.

5.3

Nie urodzisz się ponownie w formie swoich synów czy wnuków jak to się dzieje w przypadku kiełków wyrastających z nasion, które produkują nowe nasiona. Wręcz przeciwnie jesteś całkowicie różny od materialnego ciała i jego części, tak jak ogień jest różny od opału, który konsumuje.

5.4

We śnie ktoś może widzieć swoją odciętą głowę i zrozumieć, że jego prawdziwa osobowość jest oddzielona od doświadczanego snu. W podobny sposób w stanie przebudzenia można też zrozumieć, że ciało jest wytworem pięciu elementów materialnych. Dlatego należy rozumieć, że prawdziwa jaźń – dusza, jest nienarodzona i wieczna i jest różna od ciała, które tylko obserwuje.

5.5

Kiedy garnek ulegnie rozbiciu część powietrza z wewnątrz garnka pozostaje nadal częścią powietrza tak jak to było przed rozbiciem. Podobnie, kiedy subtelne i wulgarne ciało umiera wtedy żywa istota przebywająca wewnątrz wraca do swojej duchowej pozycji.

5.6

Materialne ciała, cechy i czynności duszy stwarzane są przez materialny umysł. Umysł stwarzany jest przez iluzoryczną moc Najwyższego Pana i w ten sposób dusza akceptuje materialną egzystencję.

5.7

Lampa działa poprzez połączenie paliwa, zbiornika, knota i ognia. Podobnie materialne życie oparte na utożsamianiu duszy z ciałem rozwija się i zanika z powodu działanie materialnej dobroci, pasji i ignorancji, będącymi podstawowymi elementami ciała.

5.8

Dusza wewnątrz ciała jest samopromienna, jest różna od widocznego fizycznego ciała i niewidocznego ciała subtelnego. Dusza pozostaje trwałą podstawą zmieniającej się cielesnej egzystencji tak jak eteryczne niebo jest niezmiennym podłożem materialnych zmian. Dusza jest niekończąca się i nie ma materialnego porównania.

5.9

Drogi królu, dzięki ciągłemu rozmyślaniu o Najwyższym Panu Wasudewie, dzięki zastosowaniu czystej i logicznej inteligencji powinieneś uważnie rozważyć swoją prawdziwą osobowość i to w jaki sposób jest ona usytuowana w materialnym ciele.

5.10

Latający wąż Takszaka, wysłany klątwą bramina nie spali twojej prawdziwej osobowości. Wysłannicy śmierci nigdy nie będą w stanie spalić takiego mistrza jaźni jak ty. Ty już pokonałeś wszystkie niebezpieczeństwa na ścieżce powrotu do Boga.

5.11-12

Powinieneś pamiętać że: „Nie jestem różny od Absolutnej Prawdy – najwyższej siedziby, a Absolutna Prawda, najwyższe przeznaczenie nie jest różna ode mnie." W ten sposób oddając się Duszy Najwyższej, wolnej jest od materialnych błędnych określeń, nawet nie zwrócisz uwagi na zbliżającego się nadlatującego węża Takszakę, który ukąsi twoją stopę.

5.13

Ukochany królu Parikszicie, opisałem ci tematy, o które pytałeś, rozrywki Pana Hari, który jest Duszą Najwyższą wszechświata. O czym teraz chcesz usłyszeć?

Odejście
Maharadży Parikszita

Rozdział ten opisuje osiągnięcie wyzwolenia przez króla Parikszita, ofiarę spełnianą przez króla Dżanamedżaję w celu zabicia wszystkich węży, pochodzenie Wed, oraz to, jak Śrila Wjasadewa podzielił literaturę wedyjską

Siedząc przed Śri Śukadewą, król Parikszit oznajmił, że po wysłuchaniu całego Bhagawatam, które jest streszczeniem Puran i pełne jest wspaniałych rozrywek Boga, Najwyższej Osoby, osiągnął duchową pozycję wolności od strachu i ostatecznie zrozumiał swoją duchową naturę taką samą jaką ma Najwyższy. Jego ignorancja została rozwiana i dzięki łasce Śri Śukadewy osiągnął wizję najbardziej pomyślnej formy Najwyższego Boga, Pana Hari. W rezultacie porzucił wszelki strach. Król Parikszit błagał Śrila Śukadewę Goswamiego aby mógł skupić się na lotosowych stopach Śri Hari i porzucić swoje życie. Błogosławiąc króla, Śukadewa Goswami wstał i opuścił arenę.

Następnie król Parikszit wolny od wątpliwości usiadł w pozycji kwiatu lotosu i zatopił się w medytacji o Duszy Najwyższej. Wtedy pojawił się latający wąż Takszaka w przebraniu bramina i ukąsił króla. Mistycznie ciało króla stanęło w płomieniach i obróciło się w popiół.

Dżanamedżaja, syna Parikszita, rozgniewał się kiedy dowiedział się o śmierci ojca i rozpoczął ofiarę w celu zniszczenia wszystkich węży. Chociaż Takszaka był chroniony przez samego Indrę, króla niebios, został również przyciągnięty przez mantry i zaczął spadać do ognia ofiarnego. Widząc to, Brihaspati, syn mędrca Angiry, udał się na miejsce ofiary i poinstruował Dżanamedżaję, że wąż Takszaka

nie może zginąć ponieważ skosztował nektaru półbogów. Obecny tam mędrzec Angira dodał, że wszystkie żywe istoty muszą odebrać reakcje owoców swoich wcześniejszych uczynków i dlatego powinien on zaniechać spełniania swojej ofiary. Dżanamedżaja przekonany wskazówkami mędrców zatrzymał ofiarę mającą unicestwić wszystkie węże.

Następnie Suta Goswami w odpowiedzi na pytania Śukadewy opisał podział Wed. Z serca najwyższego z półbogów, Brahmy, wytworzyła się subtelna transcendentalna wibracja, a z niej pojawiła się potężna i samo świetlna wibracja – sylaba Om.

Używając sylaby Om, Pan Brahma stworzył pierwotną Wedę i przekazał ją swoim synom jak Mariczi i inni, którzy byli liderami pośród braminów. Wiedza wedyjska była przekazywana dalej w sukcesji uczniów aż do końca Dwapara-jugi. Następnie Śri Wjasadewa podzielił ją na cztery części i pouczył różne szkoły mędrców w ich odpowiednich czterech samhitach (częściach).

Kiedy mędrzec Jagjawalkja został odrzucony przez swojego mistrza duchowego musiał również porzucić mantry wedyjskie otrzymane od swojego guru. Pragnąc otrzymać nowe mantry Jadżur Wedy, Jagjawalkja wielbił Najwyższego Pana w postaci boga Słońca i Surjadewa spełnił jego modlitwy.

6.1

Suta Goswami powiedział:

– Król Parikszit po wysłuchaniu przekazu samozrealizowanego i spokojnego Śri Śukadewy, syna Wjasadewy, pokornie zbliżył się do jego lotosowych stóp. Skłaniając głowę do stóp mędrca, który był pod opieką Pana Wisznu, ze złożonymi dłońmi i przemówił tak.

6.2

Król Parikszit powiedział:

– Teraz osiągnąłem cel życia ponieważ wielka i łaskawa dusza jak ty ukazałeś mi swoje miłosierdzie. Osobiście przekazałeś mi Bhagawatam, które jest opowieścią o Panu Hari, który nie ma początku ani końca.

6.3

Nie uważam tego za niezwykłe, że takie wielkie dusze jak ty, których umysły zawsze zaabsorbowane są myślami o wspaniałym Najwyższym Panu, okazują bezprzyczynową łaskę oszołomionym uwarunkowanym duszom jak ja, zawsze nękanym problemami materialnego życia.

6.4

Usłyszałem od ciebie tę Przepiękną Opowieść o Najwyższym Bogu (Śrimad Bhagawatam), podsumowanie wszystkich Opowieści (Puran), która doskonale opisuje Uttamaślokę (Najwyższego Pana wychwalanego przepięknymi wersetami).

6.5

Drogi mistrzu, nie obawiam się więcej węża Takszaki ani nawet powtarzającej się śmierci ponieważ skupiłem się na czystej Absolutnej Prawdzie, którą mi ukazałeś i która niszczy wszelki strach.

6.6

O braminie, pozwól że wyciszę się i skieruję uwagę moich zmysłów na Najwyższym Panu, który jest poza zasięgiem nieczystych materialnych zmysłów (Adhokszadży). Pozwól by mój oczyszczony z pożądliwych pragnień umysł skoncentrował się na Najwyższym i bym w takim stanie porzucił moje życie.

6.7

Objawiłeś mi najbardziej pomyślną wiadomość: osobiste cechy Najwyższego Pana. Jestem skupiony w wiedzy i samorealizacji, a moja ignorancja została usunięta.

6.8

Suta Goswami powiedział:
– Zapytany w ten sposób, święty syn Wjasadewy udzielił pozwolenia królowi, a następnie, wielbiony zarówno przez Parikszita jak i innych mędrców, odszedł.

6.9-10

Następnie król Parikszit skierował się na północ i usiadł na brzegu Gangesu na siedzeniu zrobionym z trawy darbha, której źdźbła wystawały na wschód. Osiągnąwszy doskonałość jogi doświadczył całkowitej samorealizacji i był wolny od materialnych wątpliwości i uwikłań. Święty władca używając inteligencji skierował swój umysł na duszę i skupił się w medytacji na Najwyższej Absolutnej Prawdzie. Jego powietrze życia zatrzymało się a ciało znieruchomiało jak drzewo.

6.11

O uczeni bramini, latający wąż Takszaka wysłany przez gniewnego syna bramina zbliżał się do króla aby go zabić gdy nagle ujrzał na swojej drodze mędrca Kaśjapę.

6.12

Takszaka obsypał pochlebstwami Kaśjapę i ofiarował mu różne cenne prezenty. W ten sposób powstrzymał mędrca, który był ekspertem w przeciwdziałaniu truciznom, i który mógł ochronić króla Parikszita. Następnie latający wąż, który mógł przybrać dowolną formę, przemienił się w bramina, zbliżył się do Maharadża Parikszita i ukąsił go.

6.13

Podczas gdy wszyscy patrzyli, ciało wielkiego świętego samozrealizowanego króla natychmiast stanęło w płomieniach po ukąszeniu ognistą trucizną węża i po chwili całkowicie spaliło się na popiół.

6.14

Następnie na Ziemi i w niebiosach, we wszystkich kierunkach, podniósł się płacz i lament, a półbogowie, demony, ludzie i inne stworzenia zastygły w zdumieniu.

6.15

Bębny rozbrzmiały w niebiosach, boscy Gandharwowie i Apsary zaczęły śpiewać, a półbogowie wychwalali króla i spuszczali deszcz kwiatów.

6.16

Syn króla Parikszita, Dżanamedżaja słysząc, że jego ojciec został śmiertelnie ukąszony przez latającego węża, rozgniewał się bardzo i nakazał braminom spełnienie ogromnej ofiary mającej na celu ofiarowanie w ogień wszystkich węży.

6.17

Gdy Takszaka zobaczył, że nawet najpotężniejsze węże giną w płomieniach ognia ofiarnego przestraszył się bardzo i udał się do Indry z prośbą o schronienie.

6.18

Kiedy król Dżanamedżaja nie widział, żeby Takszaka wpadał do ognia ofiarnego wtedy zapytał braminów: Dlaczego Takszaka, ten najpodlejszy z węży, jeszcze nie spłonął w ogniu?

6.19

Bramini odparli:
– O najlepszy z władców, wąż Takszaka nie upadł jeszcze w płomienie bo jest chroniony przez Indrę, który udzielił mu pomocy. Indra trzyma Takszakę przed upadkiem w ogień ofiarny.

6.20

Słysząc to inteligentny król Dżanamedżaja zapytał braminów:
– Moi drodzy bramini, czemu więc nie ściągnąć do ognia węża Takszakę razem z jego obrońcą, Indrą?

6.21

Słysząc pytanie Dżanamedżaji kapłani zaczęli wypowiadać mantrę, która miała ofiarować Takszkę i Indrę jako oblacje w ogniu ofiarnym:
– Takszako, wejdź natychmiast w ogień ofiarny razem z Indrą i jego zwolennikami.

6.22

Pan Indra siedząc razem z Takszaką w samolocie nagle poczuł, że dzięki wpływowi mantry braminów pojazd stracił swoją pozycję. Indra zaniepokoił się bardzo.

6.23

Brihaspati, syn mędrca Angiry, widząc spadający samolot Indry zbliżył się do króla Dżanamedżaji i przemówił w następujący sposób.

6.24

O królu pomiędzy ludźmi, nie przystoi aby Takszaka, król węży, zginął z twojej ręki ponieważ skosztował nektaru nieśmiertelności półbogów. Co więcej, Takszaka nie podlega zwykłym prawom starzenia się i śmierci.

6.25

Życie i śmierć wcielonej duszy oraz jej przeznaczenie w następnym życiu jest stwarzane przez nią samą. Dlatego, O królu, żaden inny czynnik nie jest odpowiedzialny za czyjeś szczęście czy nieszczęście tylko ona sama.

6.26

Kiedy uwarunkowana dusza jest zabita przez węże, złodziei, ogień, piorun, głód czy coś innego to doświadcza ona reakcji swojego własnego działania z przeszłości.

6.27

Dlatego proszę zatrzymaj tę ofiarę ponieważ była ona rozpoczęta z intencją zadania cierpienia innym i wiele niewinnych węży spłonęło w twojej ofierze. Wszyscy muszą cierpieć niewidoczne konsekwencje swoich własnych czynności, które wykonywali w przeszłości.

6.28

Suta Goswami kontynuował:

– Pouczony przez Brihaspatiego, król Dżanamedżaja odpowiedział – Niech tak będzie – Honorując słowa wielkiego mędrca król Dżanamedżaja zatrzymał ofiarę z węży i zaczął wychwalać Brihaspatiego.

6.29

Z pewnością jest to niepowstrzymywalna i trudna do dostrzeżenia iluzoryczna energia Najwyższego Pana Wisznu. Chociaż poszczególne dusze są cząstkami Najwyższego to jednak przez wpływ tej samej iluzorycznej energii stają się oszołomione utożsamianiem się z różnymi ciałami.

6.30-31

Jednak istnieje wyższa rzeczywistość, w której iluzoryczna energia nie może dominować myśląc:
– Mogę kontrolować tę osobę ponieważ jest ona skłonna do oszukiwania.
W tej wyższej rzeczywistości nie ma również złudnych przeciwnych sobie filozofii, wręcz przeciwnie, studenci poznają prawdę w oparciu o duchowe badanie. W tej wyższej rzeczywistości nie manifestuje się materialny umysł, który działa w oparciu o zmienne decyzje i wątpliwości. Również nie istnieją tam stworzone produkty materialne wraz z ich subtelnymi przyczynami i celami cieszenia się. Co więcej, w tej wyższej rzeczywistości nie ma uwarunkowanych dusz okrytych fałszywym ego i trzema cechami natury. Ta wyższa rzeczywistość nie zawiera nic co jest ograniczone i co może ograniczać. Jeśli ktoś jest inteligentny to powinien zatrzymać fale materialnego życia i radować się wewnątrz tą Najwyższą Prawdą.

6.32

Ci, którzy pragną porzucić wszystko co nie jest rzeczywiste eliminują stopniowo wszystkie czynniki poprzez negatywne odrzucanie (neti neti) aż w końcu dochodzą do najwyższej pozycji Pana Wisznu. Porzucając żałosny materializm ofiarowują swoją miłość jedynie Absolutnej Prawdzie wewnątrz swoich serc i w skupieniu obejmują Najwyższą Prawdę.

6.33

Wielbiciele tacy, ponieważ nie są już dłużej zanieczyszczeni koncepcjami: „ja" i „moje", które opierają się na ciele i domu, dochodzą do zrozumienia najwyższej pozycji Pana Wisznu, Boga, Najwyższej Osoby.

6.34

Powinno się tolerować wszystkie zniewagi i nie zapominać okazać właściwego respektu innym. Unikając utożsamiania się z materialnym ciałem nie powinno się stwarzać wrogości z innymi.

6.35

Składam pokłony niezwyciężonemu Panu Krysznie, Najwyższemu Bogu. Tylko dzięki samemu medytowaniu o Jego lotosowych stopach byłem w stanie studiować i doceniać tę wielką literaturę.

6.36

Śaunaka Riszi powiedział:
– O Suto, proszę opowiedz nam o tym w jaki sposób mędrzec Paila i inni niezwykle wybitni uczniowie Śrila Wjasadewy znani jako autorytety mądrości wedyjskiej wypowiedzieli Wedy.

6.37

Suta Goswami odpowiedział:
– O bramini, na początku subtelna wibracja transcendentalnego dźwięku pojawiła się z serca najbardziej egzaltowanej postaci, Pana Brahmy, w czasie jego skupienia na duchowej realizacji. Wibracja ta jest możliwa do usłyszenia kiedy ktoś całkowicie powstrzyma zewnętrzny słuch.

6.38

O bramini, przez wielbienie tej subtelnej formy Wed mistycy oczyszczają swoje serca ze wszystkich zanieczyszczeń wywołanych przez nieczystość substancji, czynności i wykonawcę, a następnie osiągają wolność od powtarzających się narodzin i śmierci.

6.39

Z tej subtelnej wibracji powstała omkara zawierająca trzy dźwięki. Omkara posiada niewidoczne moce i manifestuje się automatycznie wewnątrz czystego serca. Jest ona reprezentacją Absolutnej Prawdy w Jej trzech fazach: Najwyższej Osoby, Duszy Najwyższej i Najwyższej Bezosobowej Prawdy.

6.40-41

Omkara, która jest niematerialna i poza zasięgiem zmysłowej percepcji, słyszana jest przez Duszę Najwyższą, która nie ma materialnych uszu czy innych materialnych zmysłów. Całkowity przejaw dźwięku Wed pochodzi z omkary, która powstaje z duszy, z wewnętrznej przestrzeni serca. Omkara jest bezpośrednią cechą samopowstałej Absolutnej Prawdy, Duszy Najwyższej i jest sekretną esencją i wiecznym nasieniem wszystkich hymnów wedyjskich.

6.42

Omkara zawierała trzy pierwotne dźwięki alfabetu: A, U i M. O najwybitniejsi potomkowie mędrca Bhrigu, te trzy dźwięki zawierają w sobie trzy aspekty materialnej egzystencji składające się z trzech cech materialnej natury, imiona trzech Wed; Rig, Jadżur i Sama, trzy przeznaczenia znane jako systemy planetarne Bhur, Bhuwar i Swar oraz trzy stany funkcjonowania świadomości znane jako; przebudzenie, sen i głęboki sen.

6.43

Z omkary Brahma stworzył wszystkie dźwięki alfabetu: samogłoski, spółgłoski, ćwierćgłoski, dźwięki syczące i inne, zarówno krótko jak i długo brzmiące.

6.44

Wszechpotężny Brahma użył wszystkich tych dźwięków do wypowiedzenia czterech Wed ze swoich czterech twarzy. Cztery Wedy wyemanowały jednocześnie zawierając świętą omkarę i siedem hymnów wjahriti. Celem Brahmy było propagowanie ofiar wedyjskich stosownie do różnych funkcji spełnianych przez kapłanów każdej z czterech Wed.

6.45

Brahma przekazał Wedy swoim synom będącymi wielkimi mędrcami i ekspertami w sztuce recytowania Wed. Oni z kolei przejęli role nauczających i przekazali Wedy swoim synom.

6.46

W ten sposób, w ciągu cykli czterech wieków, pokolenia uczniów ściśle przestrzegające duchowych ślubów, otrzymywały Wedy w sukcesji uczniów. Pod koniec każdej Dwapara-jugi Wedy dzielone są przez wybitnych mędrców na poszczególne części.

6.47

Widząc, że długość ludzkiego życia skraca się, a siła i inteligencja słabnie wraz z upływem czasu, wielcy mędrcy osiągnąwszy inspirację od Boga, Najwyższej Osoby, przebywającego wewnątrz ich serc, systematycznie podzielili Wedy.

6.48-49

O bramini, w obecnym wieku Wajwaswaty Muniego, półbogowie zarządzający wszechświatem razem z Brahmą i Śiwą na czele poprosili Boga, Najwyższą Osobę, obrońcę wszystkich światów o uratowanie zasad religii. O Śaunako, potężny Najwyższy Pan, ukazując cząstkę Swojej duchowej części ukazał się w łonie Satyawati jako syn Paraśary. W postaci tej znanej jako Kryszna Dwajpajana Wjasa, Najwyższy Pan podzielił jedną Wedę na cztery części.

6.50

Śrila Wjasadewa poodzielił mantry Rig, Atharwa, Jadżur i Sama Wedy na cztery części, tak jak ktoś sortuje mieszankę klejnotów na odpowiednie zbiory. Tak oto Wjasadewa skomponował cztery różne rodzaje literatury wedyjskiej.

6.51

O bramini, najpotężniejszy i inteligentny Wjasadewa przywołał swoich czterech uczniów i powierzył każdemu z nich jedną z czterech samhit.

6.52-53

Śrila Wjasadewa przekazał pierwszą samhitę, Rig Wedy, mędrcowi Pajla i nazwał ten zbiór Bahwricza. Mędrzec Wajśampajana otrzymał kolekcję mantr Jadżur Wedy zwaną Nigada. Następnie Wjasadewa pouczył Dżajminiego w mantrach Sama Wedy nazwaną Ćandoga-samhitą, a uczeń Sumantu dostał mantry Atharwa Wedy.

6.54-56

Mędrzec Pajla podzielił swoją samhitę na dwie części i przekazał je Indrapramiti i Baszkali. Następnie Baszkala podzielił swoją kolekcję na cztery części i poinstruował swoich uczniów; Bodhję, Jagjawalkię, Parasarę i Agnimitrę. Samokontrolujący się Indrapramiti nauczył swojej samhity mistyka Mandukeję, którego uczeń Dewamrita później przekazał podziały Rig Wedy mędrcowi Saubhari i innym.

6.57

Syn Mandukei, Śakalja, podzielił swoją kolekcję na pięć części powierzając każdą z części Watsji, Mudgali, Śaliji, Gokhaliji i Śiśiri.

6.58

Mędrzec Dżatukarnja będący uczniem Śakali podzielił otrzymane samhity na trzy części i dodał czwartą – wedyjski słowniczek. Przekazał on każdą z czterech części swoim uczniom: Balace, Pajli, Dżabali i Wiradży.

6.59

Baszkalia napisał Walakhilja samhitę, zbiór wszystkich odnóg Rig Wedy, a otrzymali ją Walajani, Bhadżja i Kaśara.

6.60

W ten sposób różne samhity Rig Wedy były przekazywane świętym braminom w linii sukcesji uczniów. Jedynie przez samo słuchanie o przekazywaniu hymnów Wed w sukcesji uczniów można uwolnić się od wszystkich grzechów.

6.61

Uczniowie Wajśampajany stali się autorytetami w Atharwa Wedzie. Byli znani jako Ćarakas ponieważ przestrzegali ścisłych ślubów w celu uwolnienia swojego guru od grzechu zabicia bramina.

6.62

Pewnego razu Jagjawalkja, jeden z uczniów Wajśampajany zapytał swojego guru:
– O mistrzu, jakiż masz użytek z miernych wysiłków swoich słabych uczniów? Ja w pojedynkę wykonam większe wyrzeczenia.

6.63

Wajśampajana rozgniewał się bardzo i odpowiedział:
– O uczniu, odejdź stąd natychmiast! Mam dość twojej obraźliwej postawy wobec braminów! Ponadto musisz natychmiast zwrócić wszystko czego cię nauczyłem.

6.64-65

Jagjawalkja, syn Dewaraty dosłownie zwymiotował mantry Jadżur Wedy i odszedł. Zebrani tam uczniowie patrzyli chciwie na leżące hymny Jadżur i przyjąwszy formy kuropatw pozbierali je. W ten sposób ta część Jadżur Wedy stała się znana jako najpiękniejsza Tajttirija samhita, hymny zebrane przez kuropatwy (tittirija).

6.66

Drogi Śaunako, Jagjawalkja odrzucony przez guru zapragnął znaleźć nowe Jadżur mantry nieznane nawet jego mistrzowi duchowemu. Wewnątrz swojego umysłu ofiarował uważne gloryfikacje potężnemu półbogowi Słońca.

6.67

Jagjawalkja modlił się:
– Składam pokłony Najwyższemu Bogu pojawiającemu się jako Słońce. Jesteś kontrolerem czterech rodzajów istot począwszy od Brahmy, a kończąc na źdźbłach trawy. Tak jak niebo jest obecne zarówno wewnątrz jak i na zewnątrz ciała tak samo Ty przebywasz w dwóch formach: wewnątrz serc wszystkich jako Dusza Najwyższa i na zewnątrz jako czas. Tak jak niebo nie może być przykryte przez własne chmury tak samo Ty nie możesz być przykryty żadnymi fałszywymi materialnymi określeniami, upływem lat, który składa się z bardzo drobnych elementów takich jak kszany, lawy i nimesze (wedyjskie terminy mierzenia czasu opisane w Canto trzecim). Osobiście utrzymujesz ten świat wysuszając wodę i oddając ją z powrotem w postaci deszczu.

6.68

O błyszczący i potężny władco Słońca jesteś głównym spośród półbogów. Medytuję bardzo uważnie o Tobie, świetlisty globie, ponieważ ci, którzy modlą się do Ciebie trzy razy dziennie, zgodnie z wedyjską metodą przekazaną w sukcesji uczniów, zostają oczyszczeni z wszystkich grzesznych reakcji czynów wraz z pierwotnymi nasienniami pragnień.

6.69

Jesteś osobiście obecny w sercach ruchomych i nieruchomych stworzeń, które przyjmują całkowicie schronienie w Tobie. To Ty poruszasz ich umysłami, powietrzem życia i z myślami.

6.70

Ten świat został porwany i pochłonięty w paszczy pytona ciemności i zdaje się być pozbawiony życia. Jednak Ty łaskawie spojrzałeś na śpiących ludzi tego świata, dałeś im wzrok i pomogłeś powstać na nowo. O wspaniałomyślny, trzy razy na dzień angażujesz pobożnych ludzi na ścieżce najwyższego dobra zachęcając ich do spełniania religijnych czynności, które stopniowo sytuują praktykującego na duchowej pozycji.

6.71

Tak jak ziemski władca podróżujesz wszędzie wzbudzając strach wśród niepobożnych, a potężne bóstwa wszystkich kierunków ofiarowują ci w dłoniach kwiaty lotosu i inne podarki.

6.72

Dlatego, O mój Panie, zbliżam się do Twoich lotosowych stóp czczonych przez mistrzów duchowych trzech światów i proszę o otrzymanie mantr Jadżur Wedy nieznanych dotychczas nikomu.

6.73

Śuta Goswami powiedział:
– Zadowolony tymi oto gloryfikacjami potężny Bóg Słońca przyjął postać konia i przekazał mędrcowi Jagjawalkji Jadżur mantry nieznane jeszcze w ludzkim społeczeństwie.

6.74

Potężny mędrzec Jagjawalkja z nieograniczonej ilości mantr Jadżur Wedy utworzył piętnaście nowych gałęzi literatury wedyjskiej. Stały się one znane jako Wadżasaneja samhity ponieważ powstały z włosów końskiej grzywy i były przekazywane w sukcesji uczniów przez zwolenników Kanwy, Madhjandina i innych.

6.75

Mędrzec Dżajmini, autorytet w Sama Wedzie, przekazał różne części Sama Weda-samhity swojemu synowi; Sumantu oraz wnukowi; Sutwanowi.

6.76-77

Sukarma, inny uczeń Dżajminiego, był wielkim uczonym i podzielił potężne drzewo Sama Wedy na tysiąc samhit. Następnie trzech uczniów Sukarmy; Hiranjanabha, syn Kuśali, oraz Pauszjandżi i Awantja, który był zaawansowany w duchowej realizacji, przejęli opiekę nad Sama-mantrami.

6.78

Pięciuset uczniów Pauszjandżi i Awantji zasłynęli jako północni recytatorzy Sama Wedy, później ich sława rozszerzyła się również na wschodzie.

6.79

Pięciu innych uczniów Pauszjandżi; Laugakszi, Mańgali, Kulja, Kuśida i Kukszi otrzymali po sto samhit.

6.80

Krita, uczeń Hiranjanabhy, przekazał dwadzieścia cztery samhity swoim uczniom, a pozostałe hymny przekazał samozrealizowany mędrzec Awantja.

Literatura Puraniczna

W rozdziale tym Śri Suta Goswami opisuje rozgałęzienia Atharwa Wedy, wylicza kompilatorów Puran oraz rodzaje Puran. Następnie wylicza osiemnaście głównych Puran i kończy stwierdzeniem wyjaśniającym, że każdy kto słucha o tych tematach z autentycznej sukcesji uczniów zdobędzie duchową moc.

7.1

Suta Goswami powiedział:
– Sumantu Riszi, autorytet na tematy Atharwa Wedy, przekazał samhity swojemu uczniowi o imieniu Kabandha, który następnie wypowiedział je Pathji i Wedadarśjemu.

7.2

Uczniami Wedadarśjego byli Śauklajani, Brahmabali, Modosza i Pippalajani. Uczniami Pathji byli Kumuda, Śunaka i Dżadżali, wszyscy dobrze znający Atharwa Wedę.

7.3

Babhru i Sajndhawajana będący uczniami Śunaki studiowali oba podziały Atharwa Wedy zaprezentowane przez ich mistrza duchowego. A uczeń Sajndhawajany – Sawarna podążył w jego ślady wraz z innymi mędrcami.

7.4

Naksatrakalpa, Śantikalpa, Kaśjapa, Angirasa i inni również stali się mistrzami duchowymi Atharwa Wedy. A teraz posłuchaj o znawcach literatury Puran.

7.5

Trajjaruni, Kaśjapa, Sawarni, Akritawrana, Waiśampajana i Harita są mistrzami Puran.

7.6

Każdy z nich studiował jedną z sześciu Puran od mojego ojca Romaharszany, który był uczniem Wjasadewy. Ja zostałem uczniem wszystkich tych sześciu mędrców i dokładnie poznałem całą mądrość zawartą w Puranach.

7.7

Romaharszana, uczeń Wjasadewy, podzielił Purany na cztery podstawowe części. Kaśjapa, Sawarni, Akritawrana oraz ja , przyswoiliśmy sobie te cztery części.

7.8

O Śaunako, proszę posłuchaj uważnie opisu Puran, które były spisane zgodnie z kodami literatury wedyjskiej przez najwybitniejszych braminów.

7.9-10

Autorytety znające Purany wyjaśniają, że jest w nich dziesięć głównych tematów: stworzenie wszechświata, stworzenie światów i żywych istot, utrzymanie wszystkich stworzeń, sposób ich działania, rządy czternastu Manu, dynastie królewskie, unicestwienie, motywacja do działania i najwyższe schronienie. Istnieją również inne, pomniejsze Purany, które zajmują się tylko pięcioma tematami.

7.11

Z mieszaniny pierwotnych cech wewnątrz niezamanifestowanej natury materialnej powstaje mahat-tattwa. Z mahat-tattwy pochodzi element fałszywego ego dzielący się na trzy aspekty. Następnie fałszywe ego przejawia się w subtelnej formie percepcji, zmysłów i widzialnych obiektów zmysłowych. Powstanie wszystkich tych elementów nazywane jest stworzeniem.

7.12

Drugorzędne stworzenie, będące łaską Najwyższego Pana, jest manifestacją mieszaniny pragnień żywych istot. Tak jak jedno nasienie produkuje wiele dodatkowych nasion, podobnie czynności i pragnienia osoby działającej, produkują ruchome i nieruchome formy życia.

7.13

Writti oznacza sposób działania, dzięki któremu ruchome stworzenia żyją w oparciu o nieruchome formy. Dla ludzkiej istoty, writti oznacza sposoby utrzy-

mania się stosownie do jej osobowości lub natury. Działania takie mogą być spełniane w oparciu o egoistyczne pragnienia lub zgodnie z prawami Boga.

7.14

W każdym z czterech wieków, Najwyższy Pan ukazuje się wśród zwierząt, ludzi, mędrców i półbogów. Najwyższy Pan swoim działaniem w różnych inkarnacjach chroni wszechświat oraz zabija wrogów wedyjskiej kultury.

7.15

W czasie rządów poszczególnego Manu pojawia się sześć manifestacji Pana Hari: zarządzający Manu, władca półbogów, synowie Manu, Indra, wielcy mędrcy oraz częściowe inkarnacje Boga, Najwyższej Osoby.

7.16

Dynastiami są linie królewskie wywodzące się od Pana Brahmy, które kontynuowane są od czasów przeszłych poprzez teraźniejszość i będą kontynuowane w przyszłości. Historyczne zapiski, głównie najbardziej wpływowych osobistości, są tematem dynastii królewskich.

7.17

Istnieją cztery rodzaje kosmicznego unicestwienia: okazyjne, elementarne, bezustanne oraz ostateczne, i wszystkie podlegają mocy Najwyższego Pana. Uczeni bramini nazwali je unicestwieniem lub rozwiązaniem.

7.18

Żywa istota będąc w niewiedzy działa w materialny sposób i staje się w pewien sposób przyczyną stworzenia, utrzymywania i unicestwienia wszechświata. Niektóre autorytety określają żywą istotę jako przyczynę materialnego stworzenia, a inni mówią, że żywa istota jest niezamanifestowaną duszą.

7.19

Najwyższa Absolutna Prawda obecna jest we wszystkich stanach świadomości: w czasie przebudzenia, w trakcie snu i podczas głębokiego snu, a także we wszystkich manifestacjach przejawionej energii i w czynnościach wszystkich żywych stworzeń. Najwyższa Absolutna Prawda istnieje również w oddzieleniu od całości przejawionego kosmosu. Istniejąc we własnej Transcendencji, Najwyższy Pan jest najwyższym i najbardziej unikalnym schronieniem.

7.20

Chociaż materialny obiekt może mieć różne formy lub nazwy to jego podstawowe składniki zawsze istnieją jako podstawa egzystencji. Podobnie, Najwyższy Pan,

w połączeniu oraz jako oddzielna Osoba, istnieje zawsze razem ze stworzonym materialnym ciałem w czasie jego różnych zmian, począwszy od momentu poczęcia aż do śmierci.

7.21

Czy to automatycznie czy dzięki regularnej duchowej praktyce czyjś umysł może przestać działać na materialnej platformie przebudzenia, snu lub głębokiego snu. Wtedy ktoś taki dochodzi do zrozumienia Duszy Najwyższej i wycofuje się z materialnego działania.

7.22

Mędrcy będący ekspertami w starożytnej historii oświadczyli, że Purany, stosownie do różnych charakterystyk, mogą być podzielone na osiemnaście głównych Puran i osiemnaście drugorzędnych Puran.

7.23-24

Osiemnaście głównych Puran to: Brahma, Padma, Wisznu, Śiwa, Linga, Garuda, Narada, Bhagawata, Agni, Skanda, Bhawiszya, Brahma-waiwarta, Markandeja, Wamana, Waraha, Matsja, Kurma i Brahmanda Purana.

7.25

W ten sposób dokładnie opisałem ci części i gałęzie Wed zebrane przez wielkiego mędrca Wjasadewę, jego uczniów i ich następców. Dzięki słuchaniu tych opisów wzrasta czyjaś duchowa moc.

Modlitwy Markandei do Nara-Narajana

Rozdział ten opisuje jak mędrzec Markandeja oddawał się wyrzeczeniom, pokonał Kupidyna i jego świtę oraz jak złożył modlitwy Panu Hari w Jego formach Nara i Narajana.

Śri Śaunaka wyraził zdziwienie po uświadomieniu sobie niezwykle długiego okresu życia Śri Markandei, który urodził się w tej samej dynastii co Śaunaka jednak znany był z tego, że samotnie pływał w wodach zniszczenia miliony lat wcześniej i ujrzał przepiękne dziecko pływające na liściu banjanowym. Śaunaka wydedukował, że Markandeja żył przez okres dwóch dni Brahmy i następnie zapytał Sutę Goswamiego o wyjaśnienie tych faktów. Suta Goswami odpowiedział, że mędrzec Markandeja po otrzymaniu oczyszczających rytuałów braminicznych od swojego ojca przyjął ścisły ślub celibatu. Następnie wielbił Najwyższego Pana Hari przez długość życia sześciu Manu. W siódmej manwantarze Pan Indra wysłał Kamadewę (Kupidyna) i jego świtę aby przerwać wyrzeczenia mędrca ale Markandeja pokonał ich mocą swojej pokuty. Pan Hari ukazując łaskę Markandei pojawił się przed nim w formie Nara-Narajana. Śri Markandeja upadł do stóp Pana niczym kij i następnie wielbił obu Panów; Nara i Narajanę usadawiając Ich wygodnie, ofiarowując Im wodę do mycia stóp oraz inne pomyślne przedmioty. Następnie mędrzec ofiarował modlitwy:

– O wszechmocny Panie, ożywiasz powietrze życia wszystkich stworzeń, również chronisz trzy światy, odejmujesz cierpienia i nagradzasz wyzwoleniem. Nie pozwalasz aby ci, którzy podporządkowali się Twoim lotosowym stopom zostali

pokonani przez problemy. Osiągnięcie Twoich lotosowych stóp jest jedynym pomyślnym celem dla uwarunkowanych dusz, a przez służenie Tobie mogą one zaspokoić wszystkie pragnienia. Twoje rozrywki będące przejawem czystej dobroci mogą nagrodzić każdego wyzwoleniem z materialnego życia. Dlatego ci, którzy są inteligentni wielbią Twoją formę czystej dobroci o imieniu Śri Narajyana razem z Narą, reprezentującym czystego wielbiciela. Żywa istota oszołomiona iluzją może zrozumieć Cię w pełni jeśli otrzyma wiedzę znajdującą się w Wedach lub wiedzę szerzoną przez Ciebie osobiście, ponieważ Ty jesteś mistrzem duchowym całego wszechświata. Nawet wielcy myśliciele jak Brahma ulegają oszołomieniu kiedy próbują zrozumieć Twoją Tożsamość zmagając się na ścieżce sankhja-jogi. Osobiście manifestujesz się jako propagator filozofii Sankhja i innych filozofii i w ten sposób ukrywasz Swoją Osobowość we wcieleniu uwarunkowanej duszy. O Mahapuruszo, składam Ci moje pokłony.

8.1

Śri Śaunaka powiedział:
– O Suto, żyj długo! O najlepszy z mówców, O święty mędrcze, proszę mów dalej. Tylko ty możesz ukazać ścieżkę wyzwolenia ludziom błądzącym w ignorancji.

8.2-5

Autorytety powiedziały, że mędrzec Markandeja, syn Mrikandu, żył niezwykle długo i był jedyną osobą, która przeżyła koniec dnia Brahmy kiedy wszechświat pogrążył się w wodach zniszczenia. Ten sam Markandeja, słynny potomek Bhrigu, narodził się w mojej rodzinie w obecnym dniu Brahmy, w którym nie obserwowano jeszcze całkowitego zniszczenia. Powszechnie wiadomo również, że Markandeja w czasie unoszenia sie na wodach zniszczenia zobaczył wspaniałą osobę; niemowlę leżące samotnie na liściu banjanowym unoszone na falach strasznych wód zniszczenia. O Suto, jestem zainteresowany osobą mędrca Markandeji. O wielki joginie, jesteś powszechnie znanym autorytetem we wszystkich Puranach, proszę wyjaśnij mi ten temat.

8.6

Suta Goswami odpowiedział:
– Wielki mędrcze Śaunako, twoje pytania pomagają rozwiać iluzję wszystkich ludzi dlatego, że prowadzą do tematów o Panu Narajanie, który niweluje zanieczyszczenia wieku Kali.

8.7-11

Markandeja został oczyszczony rytuałami bramińskiej inicjacji przez swojego ojca, a następnie oddał się studiowaniu hymnów wedyjskich przestrzegając zasad

regulujących. Z czasem stał się zaawansowany w wyrzeczeniach i wiedzy wedyjskiej ściśle przestrzegając celibatu. Był spokojny z natury, był odziany w ubiór z kory, nosił zmierzwione włosy, miał ze sobą naczynie na wodę charakterystyczne dla wędrownego mnicha, kij , świętą nić, pas brahmaczarina, skórę czarnego jelenia, korale medytacyjne zrobione z nasion lotosu oraz wiązkę trawy kuśa. Podczas trzech świętych zmian dnia, Markandeja regularnie wielbił Boga, Najwyższą Osobę w pięciu manifestacjach: jako ogień ofiarny, Słońce, mistrz duchowy, bramini oraz w formie Duszy Najwyższej we własnym sercu. W czasie poranków i wieczorową porą Markandeja udawał się na zbieranie datków, a po powrocie, wszystko co zebrał, oddawał mistrzowi duchowemu. Przyjmował posiłek tylko wtedy gdy był zaproszony, w innym wypadku pościł. W ten sposób oddany wyrzeczeniom i studiowaniu Wed, Markandeja wielbił najwyższego mistrza zmysłów, Osobę Boga, przez miliony lat i w ten sposób pokonał niezwyciężoną śmierć.

8.12

Pan Brahma, Bhrigu Muni, Pan Śiwa, przodek Daksza, Kumarowie i wielu innych spośród ludzi, półbogów, przodków i duchów, wszyscy byli zdumieni osiągnięciem mędrca Markandei.

8.13

Mistyk Markandeja utrzymywał ścisły celibat dzięki studiowaniu Wed, pokutom i samodyscyplinie. Z umysłem wolnym od niepokoju skierował swoją uwagę do wewnątrz i medytował o Najwyższym Bogu, który przebywa poza zasięgiem materialnych zmysłów.

8.14

Podczas gdy mistyk Markandeja podążał ścieżką potężnego procesu jogi, upłynął niezwykle długi okres czasu – sześć żyć Manu.

8.15

O braminie, w czasie siódmego życia Manu (obecny czasokres) Pan Indra, król niebios, dowiedział się o wyrzeczeniach Markandei i przestraszył się jego rosnącej mocy mistycznej, dlatego postanowił przeszkodzić w pokutach mędrca.

8.16

W celu zrujnowania duchowych praktyk Markandei Pan Indra wysłał Kupidyna, przepiękne niebiańskie tancerki, śpiewaków, wiosenną porę oraz sandałowy powiew ze wzgórz malajskich razem z uosobioną chciwością i oszołomieniem.

8.17

O wielce potężny Śaunako, wszyscy oni udali się do pustelni Markandei, usytuowanej na północnej stronie Himalajów, obok szczytu Citra, gdzie płynie rzeka Puszpabhadra.

8.18-20

Święty aśram mędrca Markandei zdobiły gaje pobożnych drzew gdzie żyło wielu innych ascetów cieszących się czystymi, uświęconymi wodami okolicznych stawów. Pustelnia rozbrzmiewała dźwiękami pszczół i kukaniem kukułek, a wokoło tańczyły radosne pawie. Wiele rodzin ptasich zagnieżdżało tę okolicę. Wiosenny powiew posłany przez Indrę wkroczył do tej atmosfery przynosząc chłodne kropelki wody z pobliskich wodospadów. Tak oto zapach leśnych kwiatów oraz wiosenna bryza wkroczyły do pustelni mędrca i rozpoczęły przywoływanie pożądliwego ducha Kupidyna.

8.21

Wiosna pojawiła się w aśramie Markandei i nawet wieczorne niebo błyszczące wschodzącym księżycem przybrało oblicze wiosenne, a niezliczone krzewy pokryły się nieograniczonymi świeżymi kwiatami.

8.22

Następnie Kupidyn, mistrz wielu niebiańskich kobiet, trzymając łuk i strzały, pojawił się na scenie. Za nim, śpiewając podążali Gandharwowie grając na mistycznych instrumentach.

8.23

Wysłannicy Indry zastali mędrca Markandeję siedzącego w medytacji tuż po ofiarowaniu ablucji w świętym ogniu. Z oczyma zamkniętymi w transie, mędrzec zdawał się być niepokonanym, niczym uosobiony ogień.

8.24

Kobiety zaczęły tańczyć przed Markandeją, a niebiańscy śpiewacy śpiewali w rytm przyjemnych dźwięków win, bębnów i cymbałów.

8.25

Podczas gdy syn pasji (uosobiona chciwość), wiosna i inni wysłannicy Indry starali się poruszyć umysł Markandei, Kupidyn wyciągnął swoją pięciogłową strzałę i wycelował ją w kierunku mędrca.

8.26-27

Apsara Puńdżikasthali zatańczyła pokaz z piłeczkami. Jej talia wydawała sie uginać pod ciężarem piersi, a wianek w jej włosach rozluźnił się. Kiedy biegała za piłkami,

spoglądając tu i tam, pas ściskający jej sukienkę rozluźnił się i niespodziewanie wiatr zwiał całe jej odzienie.

8.28

Kupidyn myśląc, że pokonał mędrca, wystrzelił strzałę. Jednak wszystkie jego wysiłki w celu zwiedzenia Markandei okazały się bezowocne tak jak nie mające znaczenia wysiłki ateisty.

8.29

O uczony Śaunako, kiedy Kupidyn i jego świta próbowali zwieść mędrca poczuli, że są spalani żywcem mocą ascety i powstrzymali swoje złośliwe zapędy niczym dziecko, które obudziło śpiącego węża.

8.30

O braminie, zwolennicy Indry nieroztropnie zaatakowali świętego Markandeję chociaż ten nie ulegał fałszywemu ego. Taka tolerancja nie jest niczym zadziwiającym dla wielkich dusz.

8.31

Potężny król Indra zdziwił się, kiedy usłyszał o mistycznych mocach Markandei i zrozumiał, że Kupidyn i jego świta nie mieli żadnej mocy w obecności ascety.

8.32

Aby okazać szczególną łaskę mędrcowi Markandei, który doskonale skupił umysł na samorealizacji przez pokuty, studiowanie Wed i ścisłe przestrzeganie celibatu, Bóg Osobiście w formie Nara i Narajana ukazał się przed świętym.

8.33-34

Jeden z nich miał białawą karnację a drugi czarniawą i Oboje mieli cztery ramiona. Ich oczy były niczym płatki rozkwitłych lotosów, mieli na Sobie skóry czarnego jelenia i korę z drzew oraz nosili święte nici bramińskie. W dłoniach, które są bardzo oczyszczające, trzymali naczynia na wodę, kije bambusowe oraz korale z nasion lotosu oraz wszechpomyślne Wedy w symbolicznej postaci wiązek trawy darbha. Oboje byli wysocy i promienieli żółtawym blaskiem. Ukazali się niczym uosobione wyrzeczenie i byli wielbieni przez półbogów.

8.35

Obie te postacie, Nara i Narajana były Osobistymi formami Boga, Najwyższej Osoby. Kiedy Markandeja ujrzał Ich natychmiast powstał i z wielkim szacunkiem, złożył Im pokłony padając twarzą na ziemię niczym kij.

8.36

Z radości ujrzenia form Nara i Narajana ciało Markandei drżało a włosy stanęły mu dęba. Owładnięty ekstazą z trudnością mógł na Nich patrzeć.

8.37

Stojąc pokornie ze złożonymi dłońmi i ze schyloną głową Markandeja czuł, że chce objąć dwóch Panów. Ze zdławionym głosem powtarzał w kółko:
– Składam Wam moje pełne szacunku pokłony.

8.38

Markandeja posadził obu Panów, obmył Im stopy, a następnie wielbił Ich przy pomocy wody, papki sandałowej, zapachowych olejków, kadzideł i kwiatowych girland.

8.39

Markandeja powtórnie złożył pokłony do lotosowych stóp dwóch godnych szacunku mędrców, którzy siedzieli swobodnie gotowi do okazania mu łaski. Następnie Markandeja zwrócił się do Nich w ten sposób.

8.40

Śri Markandeja powiedział:
– O Wszechmocny Panie, właściwie to nie jestem w stanie Cię opisać. To Ty pobudzasz powietrze życia, które potem porusza umysł, zmysły i mowę do działania. Jest to zasada odnosząca się do wszystkich uwarunkowanych dusz oraz wielkich półbogów jak Brahma czy Śiwa więc z pewnością odnosi się również do mnie. Niemniej jednak stajesz się poufnym przyjacielem tych, którzy Cię wielbią.

8.41

Oboje pojawiliście aby obdarzyć trzy światy najwyższym błogosławieństwem; powstrzymaniem materialnych cierpień i pokonaniem śmierci. Mój Panie, chociaż stworzyłeś ten wszechświat, a potem przyjąłeś wiele transcendentalnych form w celu jego utrzymania, to również na koniec wchłaniasz ten wszechświat niczym pająk, który bawi się swoją siecią a potem ją połyka.

8.42

Jesteś obrońcą i najwyższym kontrolerem wszystkich ruchomych i nieruchomych stworzeń, jeśli ktoś schroni się u Twoich lotosowych stóp to nigdy nie zostanie zanieczyszczony materialną pracą, cechami natury lub wpływem czasu. Wielcy mędrcy, którzy przyswoili sobie znaczenie Wed składają modlitwy jedynie Tobie i w celu uzyskania Twojego towarzystwa kłaniają się bezustannie, wielbiąc i medytując o Tobie.

8.43

Drogi Panie, nawet Brahma, który cieszy się najwznioślejszą pozycją przez długość trwania tego wszechświata obawia się upływu czasu. A co można powiedzieć o pozostałych istotach stworzonych przez Brahmę? Bezustannie potykają niebezpieczeństwa na każdym kroku. Nie widzę innego sposobu na pokonanie strachu jak schronienie się u Twoich lotosowych stóp, które są uosobieniem wyzwolenia.

8.44

Wielbię Twoje lotosowe stopy porzucając utożsamianie sie ze swoim materialnym ciałem i innymi okrywami mojej prawdziwej tożsamości. Te niewarte, pozbawione treści tymczasowe okrywy istnieją tylko po to aby odseparować nas od Ciebie. Twa inteligencja zawiera całkowitą prawdę. Przez osiągnięcie Ciebie – Najwyższego Pana i władcę duszy – ktoś osiąga wszystko co jest możliwe do zdobycia.

8.45

O Panie! O najlepszy przyjacielu uwarunkowanych dusz, chociaż dla stworzenia, utrzymywania i unicestwienia tego świata przyjmujesz cechy dobroci, pasji i ignorancji składające się na Twoją iluzoryczną moc, to jednak szczególnie używasz cechy dobroci w celu wyzwolenia uwarunkowanych dusz. Pozostałe dwie cechy przynoszą uwarunkowanym duszom tylko cierpienie, iluzję i strach.

8.46

O Panie! Wolność od strachu, duchowe szczęście oraz królestwo Boga osiągalne są dzięki cesze dobroci. Twoi wielbiciele zawsze przedkładają tę cechę, ponieważ jest ona Twoją bezpośrednią manifestacją, w przeciwieństwie do pasji czy ignorancji. Dlatego inteligentne osoby wielbią Twoją ukochaną usytuowaną w czystej dobroci transcendentalną formę oraz duchowe formy czystych wielbicieli.

8.47

Składam pełne szacunku pokłony Bogu, Najwyższej Osobie, który jest wszechprzenikającą i wszechobejmującą formą wszechświata i który jest mistrzem duchowym wszechświata. Kłaniam się przed Panem Narajanem, Najwyższym wielbionym Bóstwem ukazującym się jako mędrzec oraz składam pokłony świętemu Nara, najlepszemu spośród ludzi, będącego w czystej dobroci, w pełni kontrolującego mowę i głoszącego literaturę wedyjską.

8.48

Materialista ze swoją niedoskonałą inteligencją i oszukańczymi działaniami nie jest w stanie rozpoznać Cię chociaż Jesteś zawsze obecny wewnątrz jego zmysłów, w jego sercu oraz wewnątrz obiektów jego percepcji. Jeśli jednak ktoś okryty

Twoją iluzją zdobędzie wiedzę o Tobie, który jesteś najwyższym mistrzem duchowym wszystkich istot, wtedy może bezpośrednio zrozumieć Twoją pozycję.

8.49

Mój drogi Panie, jedynie literatura wedyjska ukazuje poufną wiedzę o Najwyższej Osobie i dlatego nawet tacy wielcy uczeni jak sam Brahma są oszołomieni w swoich wysiłkach zrozumienia Ciebie na drodze empirycznej. Każdy z filozofów rozumie Ciebie stosownie do swoich spekulatywnych wniosków. Wielbię Najwyższego Boga, którego przykrywają cielesne określenia w taki sposób, iż dusza zatraca swoją duchową tożsamość.

Mędrzec Markandeja obserwuje iluzoryczną moc Najwyższego Pana

Rozdział ten opisuje wizję złudnej energii Boga, Najwyższej Osoby, doświadczonej przez mędrca Markandeję.

Zadowolony modlitwami Markandei, Pan Narajan zapytał mędrca jakiego rodzaju błogosławieństwa sobie życzy. Markandeja Riszi odpowiedział, że pragnie ujrzeć iluzoryczną energię Boga. Najwyższy Pan obecny tam w formie Nara-Narajana zgodził się mówiąc:

– Niech tak będzie – i odszedł do Badarikaśramu.

Pewnego dnia gdy mędrzec Markandeja składał wieczorne modlitwy wody zniszczenia zaczęły zalewać wszystkie trzy światy. Markandeja z wielkim trudem poruszał się samotnie w wodzie przez długi czas, aż natknął się na drzewo banjanowe. Na liściu drzewa leżało niemowlę, chłopiec, promieniejący uroczym blaskiem. Gdy Markandeja zbliżył się do chłopca został wciągnięty przez oddech chłopca do wewnątrz jego ciała niczym komar. Ku swojemu zdziwieniu, wewnątrz ciała chłopca, Markandeja ujrzał cały wszechświat takim jakim był przed zniszczeniem. Po chwili mędrzec został wyrzucony z powrotem na zewnątrz siłą wydechu i znalazł się ponownie w wodach zniszczenia. Wtedy zobaczył, iż leżącym na liściu chłopczykiem był Śri Hari, transendentalny Pan znajdujący się w jego sercu. Śri Markandeja chciał Go objąć, jednak w tym samym momencie Pan Hari, mistrz mocy mistycznych, zniknął razem z wodami zniszczenia i mędrzec Markandeja znalazł się we własnym aśramie tak jak to było wcześniej.

9.1

Suta Goswami powiedział:
– Najwyższy Pan Narajan, przyjaciel Nary, był usatysfakcjonowany odpowiednią gloryfikacją mędrca Markandei i zwrócił się do wspaniałego potomka Bhrigu w następujący sposób.

9.2

Pan Narajan powiedział:
– Drogi Markandejo jesteś naprawdę najlepszym z uczonych braminów. Doprowadziłeś swoje życie do doskonałości praktykując medytację o Duszy Najwyższej jak również skupiłeś się na Mnie służąc Mi pokutami, studiowaniem Wed wraz z ścisłym przestrzeganiem regulujących zasad.

9.3

Ja i Nara, oboje jesteśmy zadowoleni z twoich długich praktyk celibatu. Teraz chciałbym spełnić twoje życzenie, proszę przyjmij ode Mnie takie błogosławieństwo jakiego pragniesz. Obyś zawsze cieszył się fortuną.

9.4

Markandeja odpowiedział:
– O Panie wszystkich panów! O Aćjuto, uwalniasz ze wszystkich stresów swoich wielbicieli, którzy podporządkowują się Tobie. To, że ukazałeś mi się, już samo w sobie jest błogosławieństwem, którego poszukiwałem.

9.5

Wielcy półbogowie jak Brahma, gdy ich umysły stały się dojrzałe w praktyce jogi, osiągnęli swoje wyjątkowe pozycje dzięki widzeniu Twoich przepięknych lotosowych stóp. A teraz, O mój Panie, Ty osobiście ukazałeś się przede mną.

9.6

O lotosooki Panie! O klejnocie pośród najwspanialszych osobistości, chociaż jestem szczęśliwy jedynie dzięki widzeniu Ciebie, to chciałbym zobaczyć Twoją iluzoryczną moc, przez wpływ której cały świat, włącznie z kontrolującymi go półbogami, uważa tę materialną różnorodność za prawdziwą.

9.7

Suta Goswami powiedział:
– O inteligentny Śaunako, tak oto Pan Narajan zadowolony wielbieniem mędrca Markandei uśmiechając się odpowiedział:
– Niech tak będzie – a następnie odszedł do Swojej pustelni w Badarikaśramie.

9.8-9

Rozmyślając zawsze o swoim pragnieniu ujrzenia iluzji Pana, Markandeja pozostał w swojej pustelni medytując i wielbiąc umysłem Najwyższego Boga w Słońcu, Księżycu, wodzie, ziemi, powietrzu, błyskawicy oraz wewnątrz własnego serca. Jednak czasami, owładnięty falami miłości do Boga, Markandeja zapominał o swoich regularnych praktykach.

9.10

O Śaunako, najlepszy z rodu Bhrigu, pewnego dnia kiedy Markandeja wykonywał wieczorne ceremonie na brzegu rzeki Puszpabhadry zerwał się gwałtowny wiatr.

9.11

Wichura ta stworzyła niezwykły hałas i przyniosła ze sobą groźne chmury, którym towarzyszyły błyskawice, grzmoty i ulewny deszcz padający ze wszystkich stron.

9.12

Następnie cztery olbrzymie oceany ukazały się ze wszystkich stron pochłaniając powierzchnię ziemi potężnymi falami. Wody oceanów dudniły złowieszczo i zawierały w sobie straszne monstra oraz groźnie huczące wichry.

9.13

Mędrzec Markandeja ujrzał wszystkich mieszkańców wszechświata włączając siebie, nękanych przez porywiste wiatry, uderzenia piorunów oraz olbrzymie fale rosnące aż do nieboskłonu. Niepokój mędrca rósł coraz bardziej gdy ujrzał, że cała ziemia została zatopiona.

9.14

W czasie gdy Markandeja patrzył, ulewy deszczu bezustannie spadały z chmur i powiększały ocean coraz bardziej. Ocean poruszał się gwałtownymi falami, które popychane huraganem w końcu zakryły wszystkie kontynenty, wyspy i szczyty.

9.15

Wody całkowicie zatopiły ziemię, przestrzeń kosmiczną, niebiosa oraz niebiańskie regiony. Cały wymiar wszechświata zalany był we wszystkich kierunkach i jedyną pozostałą przy życiu osobą został tylko Markandeja. Mędrzec poruszał się samotnie w wodzie nie wiedząc gdzie zmierza.

9.16

Markandeja nękany głodem i pragnieniem, atakowany przez monstra wodne jak makary i timingile oraz druzgotany wiatrem i falami, pływał bez celu pośród nie-

skończonej ciemności. Stopniowo wycieńczył się i zatracił poczucie kierunków nie mogąc rozróżnić wody od nieba.

9.17-18

Czasem był wciągnięty przez wielkie wiry wodne, czasem rzucany był olbrzymimi falami, a innym razem napawał się strachem gdy widział monstra oceaniczne atakujące się nawzajem. Czasami lamentował, czasem był zdezorientowany, załamany, czasem odczuwał radość, czasem strach, a innym razem odczuwał straszną chorobę i ból myśląc o śmierci.

9.19

Niezliczone miliony lat upłynęły w czasie gdy mędrzec Markandeja błąkał się w wodach potopu z umysłem oszołomionym iluzoryczną energią Pan Wisznu, Boga, Najwyższej Osoby.

9.20

Pewnego razu mędrzec Markandeja dostrzegł małą wyspę na której stało młode drzewo banjanowe pełne kwiatów i owoców.

9.21

Na jednej z gałęzi drzewa Markandeja zobaczył niemowlę, chłopczyka, leżącego na liściu drzewa. Blask bijący od dziecka rozpraszał wszechobecną ciemność.

9.22-25

Ciemnoniebieski kolor ciała chłopca przypominał kolor doskonałego szmaragdu, Jego lotosowa twarz promieniała pięknem i bogactwem, a Jego szyja miała znaki podobne do linii na konsze. Jego pierś była szeroka, nos był pięknie ukształtowany, miał piękne brwi i urocze uszy przypominające kwiaty granatu ze środkowymi zawirowaniami jak w konsze.
Kąciki oczu były czerwonawe niczym okółki kwiatu lotosu, a blask Jego korali podobnym do ust zaczerwienił uroczy i zachwycający uśmiech. Kiedy oddychał, przepiękne włosy poruszały się lekko, a głęboki pępuszek chował się w fałdkach skóry brzuszka, który przypominał liść banjanowca.
Doskonały bramin patrzył w zdumieniu na ten widok gdy chłopczyk pochwycił jedną ze Swoich lotosowych stópek przepięknymi paluszkami, wsadził palec do ust i zaczął go ssać.

9.26

Obserwując dziecko, Markandeja odczuł, że całe jego zmęczenie odeszło. Co więcej, jego przyjemność była tak wielka, że lotos jego serca oraz lotosowe oczy

zakwitły, a włosy na ciele stanęły dęba. Nie zdając sobie sprawy kim jest to wspaniałe niemowlę mędrzec zbliżył się do Niego.

9.27

I wtedy dziecko wciągnęło powietrze wsysając Markandeję do wewnątrz Siebie niczym komara. Wewnątrz ciała chłopczyka Markandeja znalazł cały wszechświat dokładnie takim jakim był przed zniszczeniem. Widząc to wszystko mędrzec wpadł w całkowite zdumienie.

9.28-29

Mędrzec ujrzał cały wszechświat: niebo, planety niebiańskie i ziemskie, gwiazdy, góry, oceany, wielkie wyspy i kontynenty, wszystkie kierunki, święte i demoniczne istoty, lasy, kraje, rzeki, miasta, kopalnie, wioski, uprawne pola, pastwiska krów oraz różne grupy społeczne i duchowe. Zobaczył też podstawowe elementy stworzenia razem z ich produktami ubocznymi, czas kontrolujący postęp nieograniczonych wieków podczas dni Brahmy. Również dostrzegł wszystko co zostało stworzone dla dobra materialnego życia. Wszystko cokolwiek Markandeja zobaczył przed sobą wydawało się być rzeczywiste.

9.30

Markandeja ujrzał przed sobą Himalaje, rzekę Puszpabhadrę oraz własną pustelnię gdzie ukazał mu się Nara-Narajana. Wtedy, gdy Markandeja obserwował przejaw wszechświata, wspaniałe niemowlę odetchnęło wyrzucając mędrca ze Swojego ciała z powrotem do wód zniszczenia.

9.31-32

Markandeja ponownie dostrzegł nieograniczony ocean, wyspę z drzewem banjanowym i niemowlę na liściu. Dziecko spojrzało na niego z miłosnym uśmiechem i Markandeja pochwycił to urocze niemowlę swoimi oczyma i umieścił je w sercu. W wielkim uniesieniu mędrzec zaczął zbliżać się aby objąć transcendentalnego Najwyższego Pana.

9.33

W tym momencie Bóg, Najwyższa Osoba, który jest pierwotnym mistrzem wszystkich mistyków i który ukryty jest wewnątrz serc wszystkich stał się niewidoczny dla mędrca, tak jak osiągnięcia niedoskonałej które nagle zanikają.

9.34

O braminie, po zniknięciu Najwyższego Pana, również ulotniły się wielkie wody zniszczenia oraz drzewo bananowe. W jednej chwili Markandeja znalazł się z powrotem w swojej pustelni.

Pan Śiwa i bogini Uma wychwalają mędrca Markandeję

W rozdziale tym Śri Suta Goswami opisuje w jaki sposób mędrzec Markandeja otrzymał błogosławieństwa od Pana Śiwy.
Pewnego razu Pan Śiwa podróżując w przestrzeni ze swoją żoną Parwati dostrzegł mędrca Markandeję pogrążonego w transie medytacyjnym. Na prośbę Parwati, Pan Śiwa ujawnił siebie przed mędrcem aby obdarzyć go rezultatami wyrzeczeń. Wychodząc z transu Markandeja ujrzał Pana Śiwę, mistrza duchowego trzech światów, razem z boginią Parwati i zaczął wielbić ich ofiarowując im pokłony, powitanie i miejsce do siedzenia.
Śiwa wychwalał świętych wielbicieli Boga, Najwyższej Osoby i zachęcił mędrca Markandeję do wyboru błogosławieństwa. Markandeja poprosił o niezachwiane oddanie dla Najwyższego Pana Hari, Jego wielbicieli i samego Pana Śiwy.
Zadowolony z oddania Markandei, Pan Śiwa nagrodził mędrca błogosławieństwem sławy, wolności od starzenia się i śmierci aż do momentu zniszczenia wszechświata, wiedzą o trzech fazach czasu, wyrzeczeniem, wiedzą doświadczalną oraz pozycją nauczyciela literatury Puran.
Ci, którzy opowiadają i słuchają historii mędrca Markandei osiągną wyzwolenie z materialnego życia opartego na zgromadzonych pragnieniach powstałych z pracy dla korzyści.

10.1

Suta Goswami powiedział:
– Po doświadczeniu zadziwiającego pokazu mocy Pana Narajana mędrzec Markandeja podporządkował się Najwyższemu Panu.

10.2

Mędrzec Markandeja powiedział:
– O Panie Hari, przyjmuję schronienie jedynie u Twoich lotosowych stóp ponieważ nagradzają One wolnością od strachu wszystkich, którzy im się podporządkowali. Nawet wielcy półbogowie są zwiedzeni przez wpływ Twojej iluzorycznej energii, która ukazuje im się jako wiedza.

10.3

Suta Goswami powiedział:
– Pan Rudra podróżując w przestrzeni na byku w otoczeniu Rudrani oraz swoich zwolenników obserwował mędrca Markandeję będącego w transie.

10.4

Bogini Uma widząc Markandeję zwróciła się do Pana Śivy:
– Mój Panie, spójrz na tego bramina, całe jego ciało, umysł i zmysły zastygły w transie medytacji.

10.5

Jest on tak spokojny jak wody oceanu kiedy nie ma wiatru i w którym ryby pozostają w bezruchu. O Panie obdarzasz łaską wielbicieli spełniających wyrzeczenia, proszę obdarz tego mędrca doskonałością, która mu się należy.

10.6

Pan Śiwa odpowiedział:
– Wiem z pewnością, że ten bramin nie pragnie żadnego błogosławieństwa, nawet wyzwolenia, ponieważ osiągnął platformę czystej służby oddania dla niewyczerpanego Najwyższego Pana.

10.7

O najdroższa Bhawani, porozmawiajmy z tą świętą osobą. Obcowanie z wielbicielami Boga jest najwyższym ludzkim osiągnięciem.

10.8

Suta Goswami powiedział:
– Odpowiadając w ten sposób Umie, Pan Śankara, który jest schronieniem dla czystych dusz, mistrzem duchowej nauki oraz kontrolerem wcielonych istot zbliżył się do mędrca Markandei.

10.9

Ponieważ materialny umysł Markandei był wyłączony dlatego mędrzec nawet nie zauważył, że Pan Śiwa z żoną, będący kontrolerami tego wszechświata osobiście przybyli do jego pustelni. Markandeja był tak zaabsorbowany w medytacji, że nie był świadomy samego siebie ani zewnętrznego świata.

10.10

Rozumiejąc doskonale całą sytuację potężny Śiva użył swoich mocy mistycznych i wszedł do wnętrza serca Markandei niczym wiatr, który przechodzi przez otwartą przestrzeń.

10.11-13

Mędrzec Markandeja ujrzał wewnątrz siebie pojawiającego się nagle Pana Śiwę, który miał złociste włosy przypominające błyskawice, troje oczu, dziesięcioro ramion i wysokie, dobrze zbudowane ciało promieniejące niczym wschodzące Słońce. Miał na sobie skórę tygrysa i trzymał w dłoniach: trójząb, łuk, strzały, miecz i tarczę oraz korale medytacyjne, bębenek damaru, czaszkę i topór. Zdumiony mędrzec wyszedł z transu myśląc:

– Kto to jest i skąd się tu pojawił?

10.14

Otwierając oczy Markandeja ujrzał Pana Śiwę, który jest mistrzem duchowym trzech światów, oraz Umę i zwolenników Pana Rudry. Mędrzec Markandeja okazał im wszystkim szacunek skłaniając głowę aż do ziemi.

10.15

Markandeja wielbił Pana Śiwę i Parwati i otaczającą świtę witając ich przyjemnymi słowami, ofiarowując im wygodne miejsce do siedzenia oraz myjąc im stopy, podając wodę do picia, zapachowe olejki, lampki arati oraz girlandy z kwiatów.

10.16

Markandeja powiedział:

– O potężny Panie, co mogę uczynić dla ciebie, który jesteś w pełni zadowolony w sobie? Tak naprawdę to ty sam obdarzasz szczęściem ten świat.

10.17

O wszechpomyślny, powtórnie składam ci pokłony. Jako władca dobroci obdarzasz przyjemnościami, w kontakcie z cechą pasji ukazujesz swoje straszne formy ale również obcujesz z cechą ignorancji.

10.18

Suta Goswami powiedział:
– Pan Śiwa, najprzedniejszy z półbogów, będący schronieniem świętych wielbicieli, z uśmiechem przyjął modlitwy mędrca Markandei i przemówił w ten sposób.

10.19

Pan Śiwa powiedział:
– Proś o błogosławieństwa, ponieważ pomiędzy tymi co obdarzają łaską, my troje: Brahma, Wisznu i ja, należymy do najlepszych. Bezpośrednie widzenie nas nigdy nie idzie na marne, przez oglądanie nas śmiertelnicy osiągają nieśmiertelność.

10.20-21

Zarządzający półbogowie wszystkich planet razem z Panem Brahmą, najwyższym Panem Hari oraz ja, gloryfikujemy, wielbimy i pomagamy tym braminom, którzy są święci, zawsze spokojni, wolni od materialnych przywiązań, współczujący innym istotom, oddani nam, pozbawieni nienawiści i wzbogaceni wizją równości wobec wszystkich.

10.22

Tacy zaawansowani wielbiciele nie rozróżniają pomiędzy Panem Wisznu, Panem Brahmą i mną, ani nie widzą różnic między sobą oraz innymi istotami. Ponieważ ty jesteś właśnie takim świętym wielbicielem my wszyscy wielbimy ciebie.

10.23

Sam zbiornik wody nie tworzy świętego miejsca ani też pozbawione życia statuetki półbogów nie są rzeczywistymi bóstwami do wielbienia. Zewnętrzna wizja, nie pozwala dostrzec wyższej natury świętych miejsc ani prawdziwej formy półbogów, i oczyszcza pielgrzymów po znacznym okresie czasu. Wielbiciele jak ty oczyszczają natychmiast przez samo ukazanie się.

10.24

Poprzez medytowanie o Duszy Najwyższej, oddawanie się pokutom, studiowanie literatury wedyjskiej i przestrzeganie zasad regulujących bramini zawierają w sobie trzy Wedy, które nie są różne od Samego Pana Wisznu, Pana Brahmy i mnie. Dlatego składam pełne szacunku pokłony braminom.

10.25

Nawet najwięksi grzesznicy i ludzie spoza kasty społecznej oczyszczają się jedynie przez samo widzenie lub nawet słuchanie o osobach takich jak ty. Więc wyobraź sobie jak bardzo stają się czyści przez rozmawianie z tobą.

10.26

Suta Goswami powiedział:
– Mędrzec Markandeja nie był w stanie nacieszyć się pomimo picia nektariańskich słów Pan Śiwy, które zawierały poufną esencję religii.

10.27

Zmuszony wpływem energii Pana Wisznu do błąkania się w wodach zniszczenia Markandeja uległ skrajnemu zmęczeniu ale nektariańskie słowa Pana Śiwy przyniosły mu wielką ulgę. Tak oto zwrócił się do Pana Śiwy.

10.28

Śri Markandeja powiedział:
Rozrywki i czynności kontrolerów wszechświata z pewnością są bardzo trudne do zrozumienia ponieważ władcy ci kłaniają się i wychwalają żywe istoty, które są przez nich kontrolowane.

10.29

Polecane jest aby uwarunkowane dusze przyjęły religijne zasady ukazane przez duchowych nauczycieli, którzy zachowują się w idealny sposób. Wychwalane jest również przykładne działanie innych ludzi.

10.30

Twoja pokora jest przejawem niezwykłej łaski. Takie zachowanie Najwyższego Pana lub Jego osobistych towarzyszy, które jest zadziwiającym pokazem Boskiej potęgi, nie umniejsza Jego mocy niczym pokaz magika, który nie traci swych mocy przez ukazanie swoich sztuczek.

10.31-32

Składam pokłony Najwyższemu Panu, który stworzył cały wszechświat na mocy Swojego pragnienia, a następnie wszedł do jego wnętrza jako Dusza Najwyższa. Przez zaangażowanie sił natury do działania Najwyższy Pan wydaje się być bezpośrednim stwórcą tego świata podobnie jak śpiący wydaje się działać w swoim śnie. Najwyższy Pan jest właścicielem i najwyższym kontrolerem trzech sił natury materialnej pozostając czystym i nie mającym sobie równego. Jest On najwyższym mistrzem duchowym wszystkich istot oraz pierwotną formą Absolutnej Prawdy.

10.33

O wszechprzenikający władco, skoro spotkała mnie łaska oglądania ciebie bezpośrednio to o co więcej mógłbym prosić? Dzięki samemu widzeniu ciebie zaspokajane są wszystkie pragnienia i osiągane są wszystkie cele.

10.34

Jednak proszę, ponieważ jesteś doskonały i możesz spełnić wszystkie pragnienia, ja mam tylko jedno pragnienie. Proszę cię o niezachwiane oddanie dla Boga Najwyższej Osoby i Jego zadedykowanych wielbicieli, takich jak Ty.

10.35

Suta Goswami powiedział:
– Gloryfikowany i wielbiony wybornymi modlitwami mędrca Markandei Pan Śiwa zachęcony przez żonę odpowiedział w następujący sposób:

10.36

– Wielki mędrcze, ponieważ jesteś wielbicielem Najwyższego Pana, który jest poza zasięgiem materialnych zmysłów (Adhokszadża), wszystkie twoje pragnienia zostaną spełnione. Aż do końca tego cyklu stworzenia będziesz cieszył się sławą wolności od starości i śmierci.

10.37

O braminie, obdarzam cię łaską posiadania doskonałej wiedzy o przeszłości, teraźniejszości i przyszłości oraz duchową realizacją Najwyższego Pana wzbogaconą pełnym wyrzeczeniem. Posiadasz blask idealnego bramina i dlatego osiągniesz pozycję mistrza duchowego literatury Puran.

10.38

Suta Goswami powiedział:
– Udzieliwszy łaski mędrcowi Markandei Pan Śiwa udał się swoją drogą opisując bogini Durdze osiągnięcia mędrca oraz swoje bezpośrednie doświadczenie mocy Najwyższego Pana.

10.39

Markandeja Riszi, najlepszy z potomków mędrca Bhrigu, stał się sławny dzięki osiągnięciu doskonałości mocy mistycznej. Nawet teraz wędruje on w tym świecie w pełni zaabsorbowany służeniem Bogu, Najwyższej Osobie.

10.40

Tak oto opowiedziałem ci historię wielce oświeconego mędrca Markandei, a szczególnie to jak doświadczył on niezwykłej mocy magicznej energii Najwyższego Pana.

10.41

Chociaż wydarzenie to było bardzo wyjątkowe i unikalne to nieinteligentni ludzie widzą w nim tylko egzystencje materialną stworzoną przez Najwyższego Pana dla

uwarunkowanych dusz – a dokładniej niekończący się cykl trwający od czasów niepamiętnych.

10.42

O Śaunako, opis dotyczący mędrca Markandei przekazuje duchową moc Najwyższego Pana. Jeśli ktoś właściwie opowiada lub słucha tej historii już nigdy więcej nie doświadczy egzystencji materialnej, która oparta jest na pragnieniu działania dla korzyści.

Opis formy Mahapuruszy

Rozdział ten opisuje pozycję Mahapuruszy (wszechpotężnej kosmicznej formy Wisznu, w kontekście wielbienia) oraz różne ekspansje Słońca dla każdego miesiąca roku.

Śri Suta mówi Śaunace o tym w jaki sposób przez porównanie materialnych obiektów można zrozumieć główne i drugorzędne kończyny, bronie i odzienie Pana Hari. Następnie streszcza ścieżkę praktycznej służby, poprzez którą śmiertelnicy mogą uzyskać nieśmiertelność.

Kiedy Śaunaka zainteresował się bardziej poznaniem ekspansji Pana Hari w formie boga Słońca, Suta odpowiedział, że Pan Hari – wewnętrzny kontroler i pierwotny stwórca tego wszechświata – przejawia się w formie półboga Słońca. Mędrcy opisują półboga Słońca i jego różne cechy zgodnie z różnymi materialnymi właściwościami. W celu utrzymania świata, Bóg Najwyższa Osoba manifestuje Swoją moc czasu jako Słońce i podróżuje przez dwanaście miesięcy wraz z dwunastoma rodzajami asystentów. Jeśli ktoś pamięta bogactwo Najwyższego Pana Śri Hari w formie Słońca to uwolni się od skutków grzesznych reakcji.

11.1

Śri Śaunaka powiedział:

– O Suto, jesteś najlepszym z uczonych oraz wielkim wielbicielem Najwyższego Pana i dlatego wszyscy tu zgromadzeni pragniemy poznać od ciebie ostateczną konkluzję tantr.

11.2-3

Wszelka chwała tobie! Proszę wyjaśnij nam proces krija-jogi praktykowany jako uregulowane wielbienie Najwyższego Pana, męża bogini fortuny. Chcielibyśmy również wiedzieć w jaki sposób wielbiciele Pana wyobrażają sobie Jego kończyny, Jego najbliższych towarzyszy, bronie i ornamenty w terminach materialnych reprezentacji. Dzięki uważnemu wielbieniu Najwyższego Pana śmiertelnicy osiągają nieśmiertelność.

11.4

Suta Goswami powiedział:
– Po złożeniu pokłonów moim mistrzom duchowym powtórzę wam wedyjski i tantryczny opis bogactw Pana Wisznu podany przez wielkie autorytety, takie jak Pana Brahma.

11.5

Kosmiczna forma (wirat) Boga, Najwyższej Osoby zawiera w sobie dziewięć podstawowych elementów stworzenia począwszy od niezamanifestowanej natury i jej kolejnych przemian. Gdy kosmiczna forma zostanie wypełniona świadomością wtedy trzy planetarne systemy stają się widoczne.

11.6-8

Jest to reprezentacja Najwyższego Pana w formie kosmicznej postaci, której stopami jest ziemia, niebo Jego pępkiem, Słońce Jego oczyma, wiatr Jego nozdrzami, półbogowie odpowiedzialni za stworzenie są Jego genitaliami, śmierć odbytem, a Księżyc Jego umysłem. Niebiańskie planety są Jego głową, kierunki świata Jego uszami, a półbogowie chroniący różne planety są Jego wieloma ramionami. Bóg śmierci jest Jego brwiami, wstyd dolną wargą, chciwość górną wargą, złudzenie jest uśmiechem, blask księżycowy Jego zębami, drzewa są włosami na ciele tej Wszechpotężnej postaci Wisznu, a chmury są włosami na Jego głowie.

11.9

Tak jak można ocenić rozmiary zwykłej osoby przez zmierzenie jego różnych kończyn cielesnych w podobny sposób można również ocenić wymiary Wszechpotężnej kosmicznej formy Pana Wisznu przez zmierzenie odległości pomiędzy systemami planetarnymi tej kosmicznej postaci.

11.10

Nienarodzony i wszechpotężny Bóg, Najwyższa Osoba nosi na piersi klejnot Kaustubha reprezentujący czyste dusze, a obok klejnotu Kaustubha znajduje się znak Śriwatsa będący bezpośrednią manifestacją bogini fortuny.

11.11-12

Girlanda kwiatów Wszechpotężnej postaci Wisznu jest Jego materialną energią składającą się z kombinacji cech natury. Jego żółte szaty są wedyjskimi rytmami, a święta nić jest sylabą om zawierającą trzy dźwięki. W formie dwóch kolczyków o kształtach rekinów Najwyższy Pan zawiera procesy Sankhja i jogi. Jego korona, która nagradza nieustraszonością mieszkańców wszystkich planet, jest najwyższą siedzibą Pana Brahmy.

11.13

Ananta, miejsce spoczynku Pana jest niezamanifestowaną fazą materialnej natury, a lotosowy tron Wisznu jest cechą dobroci wzbogaconym religią i wiedzą.

11.14-15

Maczuga Wisznu jest odpowiednikiem elementu prany – powietrza zawierającego moc zmysłową, umysłową i siłę fizyczną. Jego wspaniała koncha jest elementem wody, Jego dysk Sudarśana elementem ognia, a Jego miecz, czysty niczym niebo, jest elementem eteru, tarcza jest ucieleśnieniem ignorancji, łuk zwany Śarnga jest odpowiednikiem czasu, a Jego kołczan wypełniony strzałami jest odpowiednikiem pracujących organów zmysłowych.

11.16

Mówi się, że Jego strzały są zmysłami, a rydwan aktywnym i potężnym umysłem. Jego zewnętrzny wygląd zawiera subtelne obiekty percepcji, a ruchy rąk są esencją wszystkich znaczących czynności.

11.17

Glob słoneczny jest miejscem, w którym wielbi się Najwyższego Pana, inicjacja duchowa jest środkiem oczyszczenia dla duszy, a pełnienie służby duchowej dla Najwyższej Osoby jest procesem zniszczenia wszystkich grzesznych reakcji.

11.18

Bawiąc się lotosem, który reprezentuje różne bogactwa opisane jako bhaga, Najwyższy Pan przyjmuje służbę od pary czamar, które są religią i sławą.

11.19

O bramini, parasol Najwyższego Pana jest Jego duchową siedzibą znaną jako Wajkuntha gdzie nie ma strachu, a Garuda, który unosi Pana Ofiar (Wisznu) jest uosobieniem trzech Wed.

11.20

Bogini fortuny – Śri, która nigdy nie opuszcza boku Pana ukazuje się w tym świecie jako reprezentacja Jego wewnętrznej mocy. Wiszwaksena, przywódca świty Wisznu jest znany jako uosobienie Pańczaratry i innych tantr, a ośmioosobowa straż z Nandą na czele jest uosobieniem Jego ośmiu mocy mistycznych jak anima itd.

11.21

O Śaunako, Wasudewa, Sankarszana, Pradjumna i Aniruddha są imionami bezpośrednich ekspansji Najwyższego Boga.

11.22

Można również wyobrażać sobie Boga, Najwyższą Osobę w terminach rozbudzonej świadomości, snu i głębokiego snu, które funkcjonują odpowiednio przez zewnętrzne obiekty, umysł i materialną inteligencję a także jako czwarty czynnik: transcendentalny poziom świadomości charakteryzujący się czystą wiedzą.

11.23

W ten sposób Pan Hari, Bóg, Najwyższa Osoba ukazuje się w czterech osobistych ekspansjach, z których każda przejawia główne kończyny, drugorzędne kończyny, bronie i ornamenty. Poprzez wymienione powyżej cechy Pan Wisznu utrzymuje cztery fazy egzystencji.

11.24

O najlepsi z braminów, Pan Wisznu jest samoświetlnym oryginalnym źródłem Wed, jest doskonały i kompletny w Swojej chwale. Dzięki Swojej energii stwarza, utrzymuje i niszczy cały wszechświat. Z powodu pełnienia zróżnicowanych funkcji czasem jest opisywany jako materialnie podzielony chociaż zawsze pozostaje usytuowany w duchowej wiedzy. Osoby zadedykowane i oddane służeniu Panu Wisznu mogą zrealizować Go jako prawdziwą Duszę.

11.25

O Kryszno, przyjacielu Ardżuny, przywódco potomków Wrisznich, jesteś niszczycielem politycznych partii, które stwarzają niepokój na Ziemi, a Twoje męstwo nigdy nie słabnie. Jesteś posiadaczem transcendentalnej siedziby, a Twoje święte chwały śpiewane przez pasterzy i pasterki Wryndawany obdarzają wszelką pomyślnością dzięki samemu słuchaniu. O Panie, proszę chroń Swoich wielbicieli.

11.26

Ktokolwiek wstaje rano i z czystym umysłem skupionym na Mahapuruszy w ciszy recytuje ten opis Jego cech, stopniowo zrealizuje wewnątrz własnego serca obecność Najwyższej Absolutnej Prawdy.

11.27-28

Śri Śaunaka powiedział:
– Proszę opisz nam – gdyż wierzymy twoim słowom – siedem osobistych cech i towarzyszy, które manifestowane są przez bóstwo Słońca w każdym miesiącu wraz z ich imionami i czynnościami. Towarzysze boga Słońca są osobistymi ekspansjami Najwyższego Pana Hari, który ukazuje się jako naczelne bóstwo Słońca.

11.29

Suta Goswami powiedział:
– Słońce wędruje pomiędzy planetami i reguluje ich ruchy. Słońce zostało stworzone przez Pana Wisznu, Duszę Najwyższą wcielonych stworzeń, przez Jego nieskończoną materialną energię.

11.30

Bóstwo Słońca nie jest różny od Pana Hari. Jest duszą wszystkich światów i ich pierwotnym stwórcą. Bóstwo Słońca jest źródłem rytualistycznych czynności opisanych w Wedach i posiada wiele imion nadanych Mu przez mędrców.

11.31

Będąc źródłem materialnej energii Najwyższy Pan Hari w Swoje ekspansji jako bóstwo Słońca opisywany jest w dziewięciu aspektach: jako czas, miejsce, wysiłek, wykonawca, instrument, rytuał, pismo objawione, przedmioty wielbienia oraz końcowy rezultat osiągany przez wypełniającego ofiarę.

11.32

Bóg, Najwyższa Osoba manifestując Swoje moce jako bóstwo Słońca podróżuje przez dwanaście miesięcy aby regulować ruchy planet we wszechświecie. W czasie wędrówki bóstwa Słońca w każdym miesiącu towarzyszy Mu sześć osobowości.

11.33

O Śaunako, Dhata jako bóstwo Słońca, Kritasthali jako Apsara, Heti jako Rakszasa, Wasuki jako Naga, Rathakrit jako Jaksza, Pulastja jako mędrzec i Tumburu jako Gandharwa zarządzają miesiącem Madhu.

11.34

Arjama jako bóstwo Słońca, Pulaha jako mędrzec, Athauja jak Jaksza, Praheti jako Rakszasa, Puńdżikasthali jako Apsara, Narada jako Gandharwa i Kaczanira jako Naga zarządzają miesiącem Madhawa.

11.35

Mitra jako bóstwo Słońca, Atri jako mędrzec, Rathaswana jak Jaksza, Pauruszeja jako Rakszasa, Menaka jako Apsara, Haha jako Gandharwa i Takszaka jako Naga zarządzają miesiącem Śukra.

11.36

Wasisztha jako mędrzec, Waruna jako bóstwo Słońca, Rambha jako Apsara, Sahadżanja jako Rakszasa, Huhu jako Gandharwa i Śukra jako Naga i Czitraswana jako Jaksza zarządzają miesiącem Śuczi.

11.37

Indra jako bóstwo Słońca, Wiśwawasu jako Gandharwa, Śrota jako Jaksza, Elapatra jako Naga, Angira jako mędrzec, Pramlocza jako Apsara i Warja jako Rakszasa zarządzają miesiącem Nabhas.

11.38

Wiwaswan jako bóstwo Słońca, Ugrasena jako Gandharwa, Wjaghra jako Rakszasa, Asarana jako Jaksza, Bhrigu jako mędrzec, Anumlocza jak Apsara i Śankhapala jako Naga zarządzają miesiącem Nabhasja.

11.39

Pusza jako bóstwo Słońca, Dhanańdżaja jako Gandharwa, Wata jako Rakszasa, Asarana jako Jaksza, Bhrigu jako mędrzec, Anumlocza jako Apsara i Śańkhalpa jak Naga zarządzają miesiącem Tapas.

11.40

Ritu jako Jaksza, Warcza jako Rakszasa, Bharadwadża jako mędrzec, Pardżanja jako bóstwo Słońca, Urwaśi jako Apsara, Airawata jako Naga, Wiświasa jako Gandharwa zarządzają miesiącem Tapasja.

11.41

Amśu jako bóstwo Słońca, Kaśjapa jako mędrzec, Tarkszja jak Jaksza, Widjuczatru jako Rakszasa, Puńdżikasthali jako Apsara, Ritasena jako Gandharwa i Mahaśańkha jako Naga zarządzają miesiącem Sahas.

11.42

Bhaga jako bóstwo Słońca, Sphurdża jako Rakszasa, Arisztanemi jako Gandharwa, Urna jako Jaksza, Ajur jako mędrzec, Karkotaka jako Naga i Purwaczitti jako Apsara zarządzają miesiącem Puszja.

11.43

Twaszta jako bóstwo Słońca, Dżamadagni, syn Ricziki jako mędrzec, Kambalaśwa jako Naga, Tilottama jako Apsara, Brahmapeta jako Rakszasa, Dhritarasztra jako Gandharwa, Śatadżit jako Jaksza, utrzymują miesiąc Isza.

11.44

Wisznu jako bóstwo Słońca, Aświatara jako Naga, Rambha jako Apsara, Surjawarcza jako Gandharwa, Satjadżit jako Jaksza, Wiśwamitra jako wielki mędrzec i Makhapeta jako Rakszasa rządzą miesiącem Urja.

11.45

Wszystkie te osobowości są ekspansjami bogactwa Najwyższego Pana Wisznu w Jego formie bóstwa Słońca. Wspomniane bóstwa oczyszczają grzeszne reakcje tych, którzy pamiętają o nich każdego dnia o świcie i o zachodzie Słońca.

11.46

Tak więc przez dwanaście miesięcy władca Słońca wędruje razem z sześcioma rodzajami towarzyszących mu postaci rozsiewając czystą świadomość wśród mieszkańców tego wszechświata dla ich korzyści w tym i następnym życiu.

11.47-48

Mędrcy gloryfikują bóstwo Słońca hymnami Sama, Rig i Jadżur Wedy, Gandharwowie śpiewają pieśni, a Apsary tańczą przed rydwanem Słońca. Nagowie kontrolują liny rydwanu, Jakszowie zaprzęgają konie do rydwanu, a potężni Rakszasowie pchają od tyłu.

11.49

Sześćdziesiąt tysięcy braminów zwanych Walakhiljasami, skierowanych twarzą do rydwanu Słońca, składa mu modlitwy recytując wedyjskie mantry.

11.50

Tak oto w celu ochrony wszystkich światów nienarodzony Najwyższy Pan Hari, który nie ma początku ani końca, rozprzestrzenia się w każdym dniu Brahmy w postaci Swoich różnych reprezentacji.

Podsumowanie tematów dyskutowanych w Bhagawatam

W rozdziale tym Śri Suta Goswami podsumowuje tematy poruszane w Śrimad Bhagawatam.
Najwyższy Pan, Śri Hari osobiście usuwa wszystkie problemy osoby, która słucha Jego chwał. Słowa, które wychwalają niezliczone duchowe cechy Najwyższego Pana są prawdziwe, pomyślne i kierują ku pobożności podczas gdy inne słowa i opisy są nieczyste. Dyskusje dotyczące Najwyższego Pana Hari przynoszą wiecznie świeżą radość jednak osoby, które są niczym wrony absorbują się w nieznaczące tematy nie mające powiązania z Bogiem. Dzięki powtarzaniu i śpiewaniu niezliczonych świętych imion Pana Śri Hari opisujących Jego wspaniałe cechy wszyscy ludzie mogą uwolnić się od grzesznych reakcji. Ani wiedza pozbawiona oddania dla Wisznu ani praca dla korzyści nie ofiarowana Panu Wisznu nie posiadają prawdziwego znaczenia. Jednak dzięki bezustannemu pamiętaniu Pana Kryszny ktoś pozbywa się niepomyślnych pragnień, oczyszcza swój umysł i osiąga oddanie dla Najwyższego Pana, które cechuje wiedza połączona z wolnością od przywiązań.
Następnie Suta Goswami oznajmił zebranym mędrcom, że przekazał tematy o chwałach Pana Śri Kryszny, które usłyszał z ust Śri Śukadewy Goswamiego. Słuchanie Śrimad Bhagawatam oczyszcza duszę, uwalniając ją od wszelkich grzechów oraz niepokojów.

Przez studiowanie tego pisma osiąga się ten sam rezultat jaki osiągany jest przez studiowanie wszystkich Wed oraz osiąga spełnienie wszystkich pragnień. Poprzez studiowanie tej esencji wszystkich Puran z kontrolowanym umysłem ktoś osiągnie najwyższą siedzibę Boga, Najwyższej Osoby. Każdy z wersetów Śrimad Bhagawatam zawiera opisy Pana Hari, posiadającego nieograniczone osobiste formy. Na końcu, Śri Suta składa pokłony nienarodzonemu i nieograniczonemu Panu Śri Krysznie oraz swojemu mistrzowi duchowemu Śri Śukadewie, synowi Wjasy.

12.1

Suta Goswami powiedział:
– Ofiarowawszy moje pokłony najwyższej zasadzie religijnej-służbie oddania, Panu Krysznie – najwyższemu stwórcy oraz wszystkim zgromadzonym braminom opiszę wam czym są wieczne zasady religii.

12.2

O wielcy mędrcy, opisałem wam wspaniałe rozrywki Pana Wisznu tak jak mnie o to prosiliście. Słuchanie historii o Panu Wisznu jest odpowiednią czynnością dla tego kto naprawdę jest człowiekiem.

12.3

Literatura ta, Śrimad Bhagawatam, w pełni gloryfikuje Najwyższego Boga, Pana Hari, który usuwa wszystkie grzeszne reakcje Swoich wielbicieli. Najwyższy Pan gloryfikowany jest jako Narajana, Hriszikeśa i władca dynastii Jadu.

12.4

Literatura ta opisuje misterium Najwyższej Absolutnej Prawdy oraz źródło stworzenia i zniszczenia tego wszechświata. Zawarta jest tu również boska wiedza o Panu Hari, proces jej kultywowania oraz duchowa realizacja osiągana przez wielbiciela.

12.5

Są tu również zawarte takie tematy jak: ścieżka służby oddania i wyrzeczenie, które jest pomocne w podążaniu tą ścieżką oraz historie Prahlady i mędrca Narady.

12.6

Opisana jest też historia świętego króla Parikszita, który zdecydował się pościć aż do śmierci po klątwie rzuconej przez chłopca bramina oraz konwersacja pomiędzy Parikszitem i Śukadewą Goswamim, najlepszym spośród braminów.

12.7

Bhagawatam wyjaśnia w jaki sposób ktoś osiąga wyzwolenie w momencie śmierci przez uważne praktykowanie medytacji w procesie jogi. Zawarta jest tu również rozmowa pomiędzy Naradą i Brahmą, wyliczone są inkarnacje Boga, Najwyższej Osoby oraz opis stworzenia wszechświata w kolejnych fazach, począwszy od stanu niezamanifestowanej natury materialnej.

12.8

Pismo to zawiera rozmowę Widury, Uddhawy i Maitrei dotyczącą tematu Bhagawata Purany oraz opis zakończenia materialnego stworzenia wewnątrz ciała Najwyższego Pana w czasie zniszczenia wszechświata.

12.9

Kosmiczne stworzenie wywołane poruszeniem cech materialnej natury, siedem stanów rozwoju oraz wytworzenie kosmicznego jaja, z którego powstaje kosmiczna forma Najwyższego Pana, wszystko jest tu dokładnie opisane.

12.10

Inne tematy dotyczą subtelnych i namacalnych ruchów czasu, ukazanie się kwiatu lotosu z pępka Garbhodakaśai Wisznu oraz zabicie demona Hiranjakszy kiedy Ziemia wpadła do Oceanu Garbhodaka.

12.11

Bhagawatam również opisuje stworzenie półbogów, zwierząt i istot demonicznych, narodziny Pana Rudry oraz pojawienie się Swajambhuwy Manu z postaci Iśwary, pół mężczyzny-pół kobiety.

12.12

Opisane jest tu też pojawienie się pierwszej kobiety, Śatarupy, doskonałej żony Manu oraz wymienieni są potomkowie pobożnych żon przodka Kardamy.

12.13

Bhagawatam opisuje inkarnację Boga, Najwyższej Osoby – wybitnego mędrca Kapilę. Zawiera również rozmowę tej wielce uczonej duszy z Jego matką, Dewahuti.

12.14-15

Również opisane są potomstwa dziewięciu wielkich braminów, zniszczenie ofiary Dakszy, historia królewicza Dhruwy, historie króla Prithu i króla Praczinabarhi, dyskusję króla Praczinabarhi z wielkim mędrcem Naradą oraz życie króla Prijawraty. Następnie Bhagawatam opowiada o czynnościach i cechach słynnych królów Nabhi, Riszabhy i Bharaty.

12.16

Bhagawatam daje również szczegółowy opis ziemskich kontynentów, różnych regionów, oceanów, gór i rzek. Opisuje też różnorodność życia na boskich planetach oraz warunki życia w niższych regionach piekielnych.

12.17

Ponowne narodziny przodka ludzkości Dakszy jako syna Praczetów, potomstwo córek Dakszy, które zapoczątkowały rasy półbogów, demonów, istot ludzkich, zwierząt, węży i ptaków – wszystko jest tu zawarte.

12.18

O bramini, wspomniane tu są również narodziny i śmierć Writry oraz demonicznych synów Diti; Hiranjakszy i Hiranjakaśipu, jak również historia najsłynniejszego potomka Diti; wzniosłej duszy Prahlady Maharadża.

12.19

Wymienione są tu również okresy rządów Manu, wyzwolenie słonia Gadżendry oraz opisy szczególnych inkarnacji Pana Wisznu w każdej epoce Manu, takie jak Pan Hajaśirsza.

12.20

Bhagawatam opisuje też ukazanie się władcy wszechświata w postaci Kurmy, Narasimhy i Wamany oraz historię ubijania oceanu mleka przez półbogów i demony w celu uzyskania nektaru.

12.21

Literatura ta prezentuje również zapis wielkiej bitwy pomiędzy półbogami i demonami, dokładne chronologie dynastii królewskich, opowieść związaną z narodzinami króla Ikszwaku, jego dynasti oraz dynastii pobożnego Sudjumny.

12.22-23

Zawarte są tu także historie Ily i Tary oraz opisy potomków bóstwa Słońca jak Śaśada i Nriga.
Są tu również historie Sukanji, Śarjati, mądrego Kakutsthy, Kathwangi, Mandhaty, Saubhari i Sagary.

12.24

Bhagawatam opowiada uświęcające rozrywki Pana Ramaczandry, króla Kośali oraz jak król Nimi porzucił swoje materialne ciało. Wymienieni są również potomkowie króla Dżanaki.

12.25-26

Bhagawatam opisuje jak Pan Paraśurama, najpotężniejszy potomek Bhrigu, zabił wszystkich władców Ziemi. Następnie [Bhagawatam] wymienia życia słynnych władców z dynastii boga-Księżyca, takich jak Aila, Jajati, Nahusza, Bharata, Śantanu oraz Bhiszmę. Opisana też jest potężna dynastia zapoczątkowana przez króla Jadu, najstarszego syna Jajatiego.

12.27

Z wielkimi detalami opisane jest zstąpienie Śri Kryszny, Boga, Najwyższej Osoby – władcy tego wszechświata, przywódcy dynastii Jadu, to w jaki sposób Kryszna narodził się w domu Wasudewy oraz jak dorastał w Gokuli.

12.28-29

Również gloryfikowane są tutaj niezliczone rozrywki Pana Śri Kryszny, pogromcy demonów, Jego dziecięce rozrywki wyssania życia z wiedźmy Putany, rozbicie wozu, unicestwienie Trinawarty, zabicie Baki, Watsasury i Aghasury oraz rozrywka ukrycia pasterzy przez Pana Brahmę.

12.30

Śrimad Bhagawatam opowiada jak Pan Kryszna razem z bratem Balaramą zabili demona Dhenukasurę i jego zwolenników, jak Pan Balarama zniszczył Pralambasurę oraz w jaki sposób Kryszna uratował chłopców pasterzy ze strasznego pożaru leśnego.

12.31-33

Następnie wymienione są: ukaranie węża Kaliji, uratowanie króla Nandy z paszczy wielkiego węża, śluby pasterek Wryndawany, które sprawiły satysfakcję Panu Krysznie, łaska, którą Kryszna ukazał żonom braminów, podniesienie wzgórza Gowardhana, wielbienie i ceremonia Indry i krowy Surabhi, nocne rozrywki Pana Kryszny z pasterkami gopi oraz zabicie demonów Śankhaczudy, Ariszty i Keśi.

12.34

Bhagawatam opisuje przybycie Akrury, wyjazd Kryszny i Balaramy do Mathury, lament pasterek gopi oraz wizyte Kryszny w Maturze.

12.35

Następnie opisane jest zabicie słonia Kuwalajapidy przez Krysznę, zapasy Kryszny i Balaramy z Musztiką i Czanurą, zabicie Kamsy i innych demonów oraz to jak Kryszna przywrócił do życia umarłego syna Sandipani Muniego.

12.36

O bramini, następnie pismo to opisuje jak Pan Hari razem z Balaramą i Uddhawą mieszkając w Mathurze spełniali wiele rozrywek dla przyjemności dynastii Jadu.

12.37

Bhagawatam opisuje również wielokrotne zniszczenie przez Krysznę armii króla Dżarasandhy, zabicie barbarzyńcy Kalajawany i wybudowanie przez Krysznę miasta Dwaraki.

12.38

Pismo to opisuje jak Kryszna przyniósł z planet niebiańskich na Ziemię kwiat paridżata oraz wspaniałość Sudharmy – zgromadzenia Jadawów. Zawiera historię porwania księżniczki Rukmini przez Krysznę i pokonania Jego rywali.

12.39

Również opisane jest jak Pan Kryszna w bitwie z Banasurą pokonał Śiwę przez zmuszenie go do ziewania, w jaki sposób Śri Kryszna poobcinał ramiona Banasury oraz jak Kryszna zabił demona Bhaumasurę i uwolnił uwięzione księżniczki.

12.40-41

Opisane są tu moce i śmierć władców Czedi, Paundraki, Śalwy, Dantawakry, Śambary, Dwiwidy, Pithy, Mury, Pańczadżany i innych demonów oraz spalenie miasta Waranasi przez dysk Sudarszana. Bhagawatam mówi także o tym jak Pan Kryszna uwolnił Ziemię od ciężaru niegodziwych władców przez zaangażowanie ich w walkę z Pandawami w bitwie na polu Kurów.

12.42-43

Następnie Bhagawatam opisuje jak Kryszna odwołał Swoją dynastię pod pretekstem klątwy braminów, konwersację Wasudewy z Naradą, niezwykłą rozmowę Kryszny i Uddhawy, która ujawnia wiedzę o duszy z pełnymi szczegółami oraz wyjaśnia religijne zasady dla ludzkiego społeczeństwa. Bhagawatam opisuje potem jak Kryszna porzucił ten śmiertelny świat używając Swoich mistycznych mocy.

12.44

Opisuje też ludzkie cechy i zachowania w różnych wiekach, chaos doświadczany w wieku Kali, trzy rodzaje stworzenia i cztery rodzaje zniszczenia.

12.45

Jest tu też opis: odejścia mądrego i świętego króla Parikszita; wyjaśnienie tego jak Wjasadewa podzielił Wedy; opowieść o mędrcu Markandei; szczegółowe opisy kosmicznej formy Wisznu i Jego ekspansji słonecznej jako duszy wszechświata.

12.46

O bramini, w ten sposób wyjaśniłem wszystko o co pytaliście. Literatura ta opisuje chwały i czynności wielu inkarnacji Najwyższego Pana Hari.

12.47

Jeśli ktoś przewracając się, ślizgajac się, odczuwając cierpienie lub nawet kichając, dobrowolnie wykrzyknie głośno:
– Kłaniam się Panu Hari (*Haraje namaha*).
Automatycznie uwalnia się ze wszystkich grzesznych reakcji.

12.48

Gdy ludzie właściwie gloryfikują Boga, Najwyższą Osobę lub też słuchają o Jego mocy wtedy Najwyższy Pan Hari osobiście wchodzi do ich serc i oczyszcza ich najdrobniejsze zanieczyszczenia tak jak Słońce rozświetla ciemność lub potężny wiatr rozwiewa chmury.

12.49

Słowa, które nie opisują Najwyższego Pana ale zajmują się tymczasowymi sprawami są fałszywe i bezużyteczne. W rzeczywistości tylko te słowa, które przywołują duchowe cechy Pana Hari są prawdziwe, pomyślne i pobożne.

12.50

Słowa opisujące chwały Uttamośloki (Najwyższego Boga opisywanego wspaniałą poezją) są atrakcyjne, urocze i zawsze świeże. Zaprawdę, słowa takie są ciągłym festiwalem dla umysłu i wysuszają ocean cierpienia.

12.51

Tematy nie opisujące chwał Pana Hari, który może uświęcić atmosferę wszechświata, są niczym miejsca pielgrzymek dla wron i dlatego też osoby usytuowane w transcendentalnej wiedzy nie czują do nich pociągu. Czyści i święci wielbiciele interesują się tylko tematami opiewającymi nieomylnego Pana Hari.

12.52

Natomiast ta literatura, która pełna jest opisów transcendentalnych chwał imienia, sławy, form oraz rozrywek nieograniczonego Najwyższego Pana jest całkowicie innym stworzeniem, pełna transcendentalnych słów skierowanych na wywołanie rewolucji w bezbożnych życiach błędnie ukierunkowanej cywilizacji. Taka transcendentalna literatura nawet niedoskonale skomponowana jest słuchana, śpiewana i przyjmowana przez oczyszczonych ludzi, którzy są całkowicie szczerzy.

12.53

Wiedza o samorealizacji nawet jeśli jest wolna od wszystkich materialnych przywiązań nie jest niczym dobrym jeśli pozbawiona jest informacji o nieomylnym Bogu. Jaka jest więc wartość nawet najlepiej wypełnianych czynności dla korzyści, które z natury są pełne cierpienia na początku i zmienne z natury, jeśli nie są one użyte w służbie oddania dla Najwyższego Pana Hari?

12.54

Wielki wysiłek spełniany przez kogoś w wypełnianiu zwyczajowych czynności społecznych lub religijnych zalecanych w systemie warnaśrama dharma, spełnianie srogich wyrzeczeń oraz słuchanie Wed kulminuje tylko w zdobyciu tymczasowej sławy i bogactwa. Jednak przez inteligentne i uważne słuchanie oraz recytowanie transcendentalnych cech Najwyższego Pana Hari, męża bogini fortuny, ktoś może bezustannie pamiętać Jego lotosowe stopy.

12.55

Pamiętanie lotosowych stóp Kryszny niszczy wszystko co niepomyślne, nagradza najwyższą fortuną, oczyszcza serce oraz obdarza oddaniem dla Najwyższej Duszy, razem z realizacją i wolnością od przywiązań.

12.56

O najbardziej wybitni z braminów, jesteście niezwykle szczęśliwi gdyż umieściliście wewnątrz swoich serc Pana Narajana, Osobę Boga, Najwyższego kontrolera i Duszę Najwyższą tego świata. Wy wszyscy już osiągnęliście niezachwiane oddanie dla Narajana i dlatego proszę was gloryfikujcie i chwalcie Najwyższego Pana.

12.57

Teraz w pełni przypomniałem sobie naukę o Bogu, o której słyszałem wcześniej z ust wielkiego mędrca Śukadewy Goswamiego. Byłem obecny na zgromadzeniu wielkich mędrców, którzy słuchali go kiedy przemawiał do króla Parikszita czekającego na swoją śmierć.

12.58

O bramini, tak oto opisałem wam chwały Najwyższego Pana Wasudewy, którego niezwykłe czynności są najbardziej godne gloryfikowania. Opis Jego chwał niszczy wszystko co niepomyślne.

12.59

Ktokolwiek z wielką uwagą bezustannie recytuje tę literaturę w każdym momencie każdej godziny, jak też ten kto słucha z wiarą nawet jednego wersetu, jedną linijkę czy nawet jej część z pewnością oczyszcza swoją duszę.

12.60

Ktoś kto słucha Śrimad Bhagawatam w dzień Ekadaśi lub Dwadaśi będzie żył bardzo długo, a ten kto uważnie recytuje Bhagawatam poszcząc, oczyści się ze wszystkich grzesznych reakcji.

12.61

Ten kto kontroluje swój umysł, pości w takich miejscach pielgrzymek jak Puszkara, Mathura czy Dwaraka oraz studiuje literaturę Bhagavatam, całkowicie uwolni się od strachu.

12.62

Osoba, która gloryfikuje Bhagawata Puranę słuchając jej lub nauczając jej innych, jest obdarzana przez półbogów, mędrców, Siddhów, Pitów, Manu i władców tej ziemi różnymi dobrami.

12.63

Przez studiowanie Śrimad Bhagawatam bramin może cieszyć się tymi samymi rzekami miodu, oczyszczonego masła i mleka, którymi cieszy się studiując hymny Rig, Jadżur i Sama Wedy.

12.64

Bramin, który rozkoszuje się czytaniem Bhagawatam – esencji wszystkich Puran osiągnie najwyższe przeznaczenie opisane przez Samego Najwyższego Pana.

12.65

Bramin studiujący Śrimad Bhagawatam zdobędzie stałą inteligencję w służbie oddania, król, który studiuje Bhagawatam osiągnie władzę na Ziemi, kupiec zdobędzie wielki skarb, a robotnik uwolni się od grzesznych reakcji.

12.66

Chociaż Pan Hari, najwyższy kontroler wszystkich stworzeń niszczy nagromadzone grzechy Kali jugi to różne pisma nie wychwalają Go bezpośrednio. Jednak Bóg, Najwyższa Osoba ukazujący się w nieograniczonych osobistych ekspansjach jest obficie i bez przerwy opisywany poprzez narrację Śrimad Bhagawatam.

12.67

Składam pokłony nienarodzonej i nieograniczonej Duszy Najwyższej, którego osobiste energie wpływają na stworzenie, utrzymywanie i zniszczenie materialnego wszechświata. Nawet Brahma, Indra, Śiwa i inni władcy planet niebiańskich nie mogą przeniknąć potęgi Jego mocy.

12.68

Składam pełne szacunku pokłony Bogu, Najwyższej Osobie, który jest wieczny, który jest władcą wszystkich bóstw, który przez rozwój Swoich dziewięciu energii zaaranżował wewnątrz Siebie siedziby dla wszystkich ruchomych i nieruchomych stworzeń i który zawsze usytuowany jest w czystej duchowej świadomości.

12.69

Składam również pełne szacunku pokłony mojemu mistrzowi duchowemu, synowi Wjasadewy, Śukadewie Goswamiemu, który pokonuje wszystkie przeszkody w tym świecie. Chociaż początkowo był zaabsorbowany w szczęściu Brahmana i żył w odosobnionym miejscu porzucając wszystkie inne stany świadomości to został przyciągnięty przez niezwykle przyjemne, najbardziej melodyjne rozrywki Pana Śri Kryszny. Potem łaskawie wypowiedział tę najwyższą z Puran, Śrimad Bhagawatam, która jest błyszczącym światłem Absolutnej Prawdy opisującym czynności Najwyższego Pana Hari.

Chwały
Śrimad Bhagawatam

W tym, ostatnim już, rozdziale Śri Suta Goswami wymienia ilość wersetów każdej Purany, ilość wersetów Śrimad Bhagawatam, jej znaczenie, jak podarować komuś Bhagawatam, zysk osiągany przez tego kto daje w prezencie Śrimad Bhagawatam oraz chwały powtarzania i słuchania Śrimad Bhagawatam.

Purany składają się z czterystu tysięcy wersetów z czego osiemnaście tysięcy zawiera Śrimad Bhagawatam. Zawiera ono instrukcje Boga, Najwyższej Osoby, Narajana przekazane Brahmie. Instrukcje te niosą wyzwolenie z materii i są esencją całej Wedanty. Jeśli ktoś daje w darze Śrimad Bhagawata Puranę osiągnie najwyższe przeznaczenie. Spośród wszystkich Puran Bhagawata Purana jest najwyższą i jest ona najdroższym pismem wajsznawów. Bhagawata Purana ukazuje najczystszą wiedzę duchową posiadaną przez paramahamsów oraz ukazuje ścieżkę wyzwolenia się od reakcji materialnej pracy dla korzyści – ścieżkę zawierającą wiedzę, wolność od przywiązań i oddanie dla Najwyższego Boga. Po gloryfikowaniu Śrimad Bhagawatam Suta Goswami zaczął medytować o Narajanie jako pierwotnej Absolutnej Prawdzie, który jest nieskazitelnie czysty, nieśmiertelny, wolny od jakichkolwiek zanieczyszczeń i pozbawiony smutku. Następnie ofiarował pokłony największemu joginowi Śri Śukadewie jako nie różnemu od Absolutnej Prawdy. Na koniec Suta Goswami modląc się z oddaniem okazuje swoje oddanie i respekt Bogu, Najwyższej Osobie, Śri Hari, który usuwa wszystkie nieszczęścia.

13.1

Suta Goswami powiedział:
– Składam pełne szacunku pokłony Bogu, Najwyższej Osobie wielbionego przez Brahmę, Indrę, Rudrę i Marutów transcendentalnymi hymnami, Wedami i ich dodatkową literaturą oraz Upaniszadami; temu, który opiewany jest pieśniami Sama Wedy; którego doskonali jogini zaabsorbowani w transie medytacji widzą w swoich umysłach i którego końca nie mogą znaleźć ani półbogowie ani demony.

13.2

Kiedy Bóg, Najwyższa Osoba ukazał się w postaci Kurmy, potężnego żółwia, drapanie na Jego skorupie wywołane przez ostre krawędzie olbrzymiej wirującej Góry Mandara wywołało w Nim senność. Obyście wszyscy byli chronieni podmuchami wiatrów wywołanych oddechami śpiącego Pana Kurmy. Od tamtego czasu aż do dziś pobożne przychodzące i odchodzące fale oceanu imitują wdychanie i wydychanie Pana Kurmy.

13.3

A teraz posłuchajcie podsumowania i wielkości każdej Purany, potem opowiem wam jakie jest główne znaczenie Bhagawata Purany, właściwy sposób dawania jej w prezencie, chwały darującego tę Puranę i chwały płynące ze słuchania i powtarzania Bhagawata Purany.

13.4-9

Brahma Purana zawiera dziesięć tysięcy wersetów, Padma Purana pięćdziesiąt pięć tysięcy, Wisznu Purana dwadzieścia trzy tysiące, Śiwa Purana dwadzieścia cztery tysiące, a Śrimad Bhagawata Purana osiemnaście tysięcy wersetów. Narada Purana zawiera dwadzieścia pięć tysięcy wersetów, Markandeja Purana dziewięć tysięcy, Agni Purana piętnaście tysięcy czterysta, Bhawiszja Purana czternaście tysięcy pięćset, Brahma-waiwarta Purana osiemnaście tysięcy, a Linga Purana jedenaście tysięcy wersetów. Waraha Purana zawiera dwadzieścia cztery tysiące wersetów, Skanda Purana osiemdziesiąt jeden tysięcy, Wamana Purana dziesięć tysięcy, Kurma Purana siedemnaście tysięcy, Matsja Purana czternaście tysięcy, Garuda Purana dziewiętnaście tysięcy, a Brahmanda Purana dwanaście tysięcy wersetów. W ten sposób Purany zawierają czterysta tysięcy wersetów, spośród których osiemnaście tysięcy składa się na piękną Puranę, Śrimad Bhagawatam.

13.10

Pan Brahma był pierwszym, któremu Bóg, Najwyższa Osoba w pełni objawił Śrimad Bhagawatam. Stało się to wtedy, gdy Brahma, przestraszony materialną egzystencją, siedział na kwiecie lotosu wyrosłym z pępka Pana Wisznu.

13.11-12

Od początku do końca, Śrimad Bhagawatam jest pełne wskazówek zachęcających do wyrzeczenia się materialistycznego życia oraz zawiera opisy transcendentalnych rozrywek Pana Hari, które sprawiają niezwykłą radość świętym wielbicielom i półbogom. Ta Bhagawata Purana jest esencją całej filozofii Wedanty ponieważ jej tematem jest Absolutna Prawda, która nie jest różna od duszy, nie ma sobie równej i jest najwyższym stanem rzeczywistości. Celem tej literatury jest wyłączna służba oddania pełniona dla Najwyższej Prawdy, Osoby Boga.

13.13

Jeśli w miesiącu Bhadra, w czasie pełni Księżyca umieszcza się Śrimad Bhagawatam na złotym tronie i daje ją w prezencie, to po śmierci osiągnie najwyższe duchowe przeznaczenie.

13.14

Wszystkie inne Purany błyszczą na zgromadzeniu świętych wielbicieli tak długo jak obecne jest Śrimad Bhagawatam, które jest nieprzebranym oceanem nektaru.

13.15

Zostało oświadczone, że Śrimad Bhagawatam jest esencją całej filozofii Wedanty. Jeśli ktoś poczuł satysfakcję tego naktariańskiego smaku już nigdy nie będzie przyciągany do innej literatury.

13.16

Tak jak Ganges jest największą z rzek, Pan Acjuta jest najwyższym bóstwem a Pan Śiwa największym z wajsznawów, to Śrimad Bhagawatam jest największą ze wszystkich Puran.

13.17

O bramini, w ten sam sposób w jaki miasto Kaśi nie ma sobie równego pośród świętych miejsc, tak Śrimad Bhagawatam jest najwyższą Puraną.

13.18

Śrimad Bhagawatam jest nieskazitelnie czystą Puraną. Jest ono niezwykle drogie wajsznawom ponieważ opisuje czystą i najwyższą wiedzę znaną paramahamsom. Śrimad Bhagawatam ujawnia sposoby uwolnienia się od materialnej pracy dla korzyści oraz proces duchowej wiedzy, wyrzeczenia się i służbę oddania. Ktokolwiek szczerze próbuje zrozumieć Śrimad Bhagawatam, kto właściwie słucha i z oddaniem powtarza tę Puranę staje się całkowicie wyzwolonym z materii.

13.19

Medytuję o czystej i nieskazitelnej Absolutnej Prawdzie, który wolny jest od cierpienia i śmierci, i który na początku stworzenia osobiście przekazał Brahmie tę nieporównywalną z niczym świetlistą wiedzę. Brahma następnie wypowiedział ją mędrcu Naradzie, który z kolei przekazał ją Kryszna-dwajpajana Wjasie. Śrila Wjasa objawił to Bhagawatam największemu z mędrców, Śukadwie Goswamiemu, a Śukadewa łaskawie przekazał ją królowi Parikszitowi.

13.20

Ofiarujmy nasze pokłony Bogu, Najwyższej Osobie, Panu Wasudewie, wszechprzenikającemu świadkowi, który miłosiernie wyjaśnił tę wiedzę Brahmie, który gorąco pragnie zbawienia.

13.21

Składam pełne szacunku pokłony Śri Śukadewie Goswamiemu najlepszemu z mistyków będącego bezpośrednią manifestacją Absolutnej Prawdy. To on uratował króla Parikszita śmiertelnie ukąszonego przez węża materialnej egzystencji.

13.22

O Panie wszystkich Panów, O mistrzu, proszę błogosław nas życie po życiu czystą służbą oddania dla Twoich lotosowych stóp.

13.23

Składam pełne szacunku pokłony Najwyższemu Panu Hari. Zbiorowe śpiewanie i powtarzanie Jego świętych Imion niszczy wszystkie grzeszne reakcje, a składanie pokłonów Jego lotosowym stopom usuwa wszystkie materialne cierpienia.